

**SVETOLETNO SVETIŠČE
MARIJE POMOČNICE
KRISTJANOV NA RAKOVNIKU**

30 LET ZALOŽBE SALVE
Zvesti poslanstvu
in prilagodljivi
sodobnim razmeram

»Če moji sobratje zaupajo vame,
se bom z Božjo milostjo potrudil.«

**XI. DON BOSKOV NASLEDNIK IN
VRHOVNI PREDSTOJNIK
SALEZIJANCEV
FABIO ATTARD**

Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana
0 400025316 165151 Poštna plačana pri pošti 1102 Ljubljana

»Vidiš svet, spoznaš
ljudi, predvsem pa
spoznaš sebe in se
osamosvojiš.«

KLAVDIJA ŽNIDARŠIČ

DON
BOSKO

april 2025

40 Novice iz salezijanskega sveta

Skupina za pare z Rakovnika na odmiku
v Veržeju od 14. do 16. marca 2025

06

29. vrhovni zbor salezijanske družbe

Vneti za Jezusa Kristusa,
predani mladim

12

Pota vzgoje

Mali princ
in skrivnost odnosov

14

Mladi salezijanci

Salezijanska formacija
ni preprosta: je izzivalna

30

Salezijanski misijoni

V objemu narave

20 Vzgoja in umetnost

Fuskabove drobtinice

21 Strip

Zefirin Namuncurá

25 V razmislek

Zmaj

28 Svetišča

don Boskove Marije

Lima, Peru

32 Salezijanska družina

Salezijanci sodelavci

– nosilci upanja

34 S poti

Slovenske sledi
salezijanske Argentine (2)

37 Pričevalke veselja

s. Marija Štrakl

38 Fundacija Don Bosko

Skupaj ustvarjamo priložnosti
Mašna zveza

»Če moji sobratje zaupajo vame, se bom z Božjo milostjo potrudil.«

XI. don Boskov naslednik in vrhovni predstojnik salezijanske družbe ter oče salezijanske družine je postal Fabio Attard.

Salezijanci zborovalci 29. vrhovnega zbora salezijanske družbe so na praznik Gospodovega oznanjenja 2025 za 11. don Boskovega naslednika in vrhovnega predstojnika izvolili Fabia Attarda.

Salezijanski duhovnik Fabio Attard v celoti uteleša don Boskovo karizmo in je že bil vpet v vodenje salezijanskega poslanstva, posvečenega mladim, zlasti najrevnejšim in najbolj ranljivim v 136 državah. Z bogatimi teološkimi, pastoralnimi in akademskimi izkušnjami bo lahko salezijansko družbo popeljal v prenovljeno prihodnost in tako don Boskove sanje postavil v središče sodobnega sveta.

KDO JE FABIO ATTARD?

Fabio Attard se je rodil 23. marca 1959 na otoku Gozo na Malti. Salezijanski aspirantat je opravil na Savio College v Dingliju na Malti, noviciat pa v Dublinu na Irskem. 8. septembra 1980 je iz-

povedal redovniške zaobljube. Z veliko zavzetostjo je nadaljeval študij, pridobil diplomo iz teologije na Papeški salezijanski univerzi (UPS) in licenciat iz moralne teologije na Papeški alfonzijanski akademiji v Rimu. 4. julija 1987 je bil posvečen v duhovnika in začel opravljati službo, ki ga je globoko za-

Foto: ANS

»Veselimo se in hkrati prosimo za novega vrhovnega predstojnika Fabia, da bi zmoget biti pravi don Bosko za naš čas. Vesel sem, da smo se zborovalci v velikem številu poenotili in izbrali osebo, za katero upamo, da nas bo znala povezati in da bo preroški glas upanja za današnji čas.«

Salezijanski inšpektor Peter Končan

Foto: ANS

Fabio Attard
je slovensko
salezijansko
inšpektorijo
nazadnje obiskal
6. novembra 2021,
ko je v Želimljem
nagovoril zaposlene
in sodelavce v
salezijanskih
ustanovah.

koreninila v pastoralni in akademski raziskovanju.

Od leta 1988 do 1991 je bil del skupine salezijancev, ki so začeli novo salezijansko navzočnost v Tuniziji, v pretežno nekrščanskem okolju, kjer je postavil temelje evangeljske in vzgojne službe. Po vrnitvi na Malto je prevzel vodstvene vloge v salezijanskih ustanovah. Leta 1999 je doktoriral in se pridružil pedagoškemu osebju Papeške salezijanske in alfozijanske univerze.

Attardova vloga voditelja mladinske pastore se je utelesila leta 2008, ko je bil na 26. vrhovnem zboru izvoljen za vrhovnega svetovalca za mladinsko pastoralo. Pod njegovim vodstvom je izšel Referenčni okvir salezijanske mladinske pastore (2013), temeljni dokument, ki ponuja posodobljene smernice za salezijansko pastoralno delo po vsem svetu.

Njegov prispevek k vesoljni Cerkvi je bil prepoznan leta 2018, ko ga je papež Frančišek imenoval za svetovalca Dikasterija za laike, družino in življenje. Njegovo sodelovanje na sinodi o mladih (2018) je poudarilo njegovo zavze-

tost, da bi dal glas mladim in spodbujal njihovo večjo vključenost v življenje Cerkve.

Po koncu mandata vrhovnega svetovalca je Attard od leta 2020 do 2023 sprejel koordinacijo stične formacije (skupne vzgoje salezijancev in laikov) v Evropi.

URESNIČEVANJE DON BOSKOVIH SANJ

Kot novi vrhovni predstojnik bo Fabio Attard vodil družbo, ki jo sestavlja 13.750 posvečenih salezijancev, organiziranih v 92 inšpektorijah in prisotnih v 136 državah. S svojo globoko duhovnostjo, karizmatično vizijo, briljantno akademsko potjo in desetletji izkušenj je popolnoma pripravljen za animiranje in vodenje salezijanske družbe in salezijanske družine v 21. stoletju.

Njegova izvolitev predstavlja novo zaro za salezijansko družbo, da bo pod njegovim vodstvom še naprej rasla kot globalna sila za vzgojo, evangelizacijo in družbeno preobrazbo. Attard bo znal pritegniti in motivirati salezijance, laiške sodelavce in mlade po vsem svetu, da bodo nadaljevali don Boskovo

poslanstvo: biti priče in nosilci Božje ljubezni do mladih, še posebej tistih, ki so najbolj potrebni.

Fabio Attard, star 66 let, s 45 leti salezijskega življenja, je prvi malteški salezijanec, ki opravlja to vlogo, pa tudi – še bolj edinstveno – prvi predstojnik, izvoljen izven vrhovnega zbora.

FABIOV ODGOVOR

Ob koncu prvega sklopa glasovanj, v katerem je bil izbran za vrhovnega predstojnika, mu je predsednik vrhovnega zbora Stefano Martoglio po telefonu zastavil vprašanje, ali sprejme to vlogo. Fabio Attard je z mirnim, a čustvenim glasom odgovoril: »Če moji sobratje zaupajo vame, se bom z Božjo milostjo potrudil.« Attard, ki se je nahajal v Rimu, je na hitro spakiral kovčke za popoldanski odhod v Torino, kjer je ob izpovedi vere prevzel vodenje salezijske družbe za šestletje 2025–2031.

Vodstvo salezijske družbe 2025–2031

Fabio Attard, vrhovni predstojnik

Stefano Martoglio, vikar vrhovnega predstojnika

Silvio Roggia, sektor za formacijo

Rafael Bejarano, sektor za mladinsko pastoralo

Jorge Mario Crisafulli, sektor za misijone

Fidel Maria Orendain, sektor za družbeno komunikacijo

Gabriel Stawowy, vrhovni ekonom

Alphonse Owoudou, pokrajina Srednja in zahodna Afrika

Innocent Bizimana, pokrajina Južna in vzhodna Afrika

William Matthews, pokrajina Vzhodna Azija in Oceanija

Biju Michael, pokrajina Južna Azija

Héctor Gabriel Romero, pokrajina Južna Amerika

Juan Carlos Pères Godoy, pokrajina Sredozemlje

Roman Jachimowicz, pokrajina Srednja in severna Evropa

Hugo Orozco Sánchez, pokrajina Inteamerika

Vneti za Jezusa Kristusa, predani mladim

Klemen Balažič je na 29. vrhovnem zboru sodeloval kot delegat slovenske salezijanske inšpektorije. Sobrate in salezijance je redno obveščal o dogajanju. V nadaljevanju objavljamo nekatere njegove zapise, ki so nastali v času poteka zbora.

KLEMEN BALAZIČ, SDB
delegat za poklicno pastoralo

POVEZANI V RAZLIČNOSTI

V Valdoccu (Torino, Italija) poteka 29. vrhovni zbor Družbe svetega Frančiška Saleškega. Na zboru nas sodeluje 270 sobratov z vsega sveta, od tega nas je 220 inšpektorjev in delegatov z volilno pravico. Zbor poteka kar dva meseca in ga bomo zaključili 12. aprila 2025 v Rimu, kamor bomo poromali ob jubilejnem letu. Tema našega zbora je *Vneti za Jezusa Kristusa, predani mladim*. To veličastno srečanje je priložnost, da se zavemo, kako razširjena je salezijanska karizma po vsem svetu. V teh dneh se zahvaljujem, da je po Božji previdnosti in predanosti mnogih salezijancev ter drugih članov salezijanske družine don Bosko

Foto: ANS

živ tudi danes. Še vedno smo »znamenja Božje ljubezni« med mladimi. Obhajanje vrhovnega zbora je priložnost, da obnovimo svoje navdušenje za posvečeno življenje, ki je velik Božji dar.

Vrhovni zbor smo začeli z duhovnimi vajami. Razmišljanja za to priložnost je pripravil zaslužni vrhovni predstojnik Pascual Chavez. Pridigar ni bil naključno izbran, saj nas je s svojo duhovno globino, znanjem in izkušnjami popeljal v srce Svete Trojice, brez katere je vsak naš človeški napor brezpredmeten in puhel, še posebej, ko poskušamo razmišljati o posvečenem življenju in poslanstvu med mladimi. Duhovne vaje smo zaključili na Colle Don Bosco, na rojstnem kraju sv. Janeza Boska. Iz majhnega semena, ki je bilo vsejano v trdo piemontsko zemljo, je zraslo veliko drevo salezijanske družine, lahko rečemo, da je zrasel kar cel gozd (it. bosco) velikega salezijanskega mladinskega gibanja, v katerega so vključeni mladi iz vseh celin. Vse pa se je začelo na tem svetem mestu s sanjami, ki jih je devetletni Janez Bosko začel živeti z veliko podporo in modrostjo svoje matere Marjete.

Drugi teden vrhovnega zbora je bil namenjen poslušanju poročil vrhovnih svetovalcev in vrhovnega predstojnika. Predstavili so delovanje različnih »sektorjev« in življenje ter značilnosti različnih salezijanskih pokrajin.

Situacije v različnih pokrajinah so dru-

Foto: ANS

gačne in raznolike. Vsaka regija s svojim bogastvom in svojimi preizkušnjami. Ugotovili smo, da je Družba v dokaj dobrem stanju, vendar je pred nami še vedno ogromno izzivov in še zdaleč ni čas za počitek ...

AFRIKA

Salezijanska družba je na svetovni ravni trenutno razdeljena na sedem pokrajin. Iz poročila vrhovnega svetovalca za Afriko Alphonsa Owoudou smo izvedeli, da se salezijanska družba trenutno najhitreje širi v Afriki. Podal je predlog, da se Afrika razdeli na dve pokrajini, ker je nemogoče, da en sam svetovalec obišče vse afriške države (42 držav), v katerih delujejo salezijanci. Na tej močelni celini je v današnjem času veliko število novih salezijanskih poklicev, zato je potreba po animaciji in skrbi za kvaliteto oblikovanje bodočih salezijancev v tej pokrajini zelo velika. Zborovalcem se je predlog zdel smiseln in smo ga z veliko večino takoj potrdili. Tako smo dobili dve afriški pokrajini in število naših pokrajin se je povečalo na 8.

SALEZIJANCI BRATJE

Na zboru imamo tudi zelo zavzeto službo, ki skrbi za stike z javnostjo in poroča o dogajanju. Naj na tem mestu povzamem njihov zapis o dogajanju 13. marca: »Datum 13. marec 2025 je

postal mejnik v zgodovini salezijanske družbe. Ta dan so na 29. vrhovnem zboru salezijanske družbe, ki poteka v torinskem Valdoccu, zborovalci sprejeli sklep, ki ad experimentum dovoljuje, da se naloga ravnatelja salezijanske skupnosti zaupa vsakemu salezijancu, torej ni več pogoj, da ima mašniško posvečenje. Ta odločitev, ki zahteva še soglasje vrhovnega sveta salezijanske družbe in vrhovnega predstojnika, ki ga bo zbor izvolil v prihodnjih tednih, predstavlja pomemben korak k večjemu vrednotenju poklicnega dopolnjevanja med salezijanci duhovniki in salezijanci brati. Sklep, sprejet s soglasjem kvalificirane večine zborovalcev, je spremljala burna razprava ter odprta in bratska izmenjava mnenj.«

Ob tem bi rad zapisal, da je poklic vsakega salezijanca brata zelo dragocen in prosimo Boga, da pokliče fante, ki bi kot bratje salezijanci s svojimi talenti in vero tudi v prihodnosti služili mladim v različnih poklicih in dejavnostih.

Kratek zapis o dogajanju na vrhovnem zboru, kjer sem zajel najpomembnejše trenutke prvega dela, zaključujem s tem, da je med nami čutiti veliko hvaležnost Bogu za don Boska in njegovo karizmo. Ob hvaležnosti pa prošnja, da bi z resnično vnetostjo za Jezusa ostali znamenje upanja v teh zapletenih in težkih časih predvsem za mlade in družine, ki se spopadajo z mnogimi izzivi.

Poklic vsakega salezijanca brata je zelo dragocen in prosimo Boga, da pokliče fante, ki bi kot bratje salezijanci s svojimi talenti in vero tudi v prihodnosti služili mladim v različnih poklicih in dejavnostih.

»Vrata v svet so ti odprta, če si le upaš stopiti skozi. Če je Bog tvoj sopotnik, nisi nikoli sam, zato se ne boj, zberi pogum in se podaj v neznano.«

Klavdija Žnidaršič z Rakovnika v Ljubljani preživlja leto salezijanskega misijonskega prostovoljstva v Veliki Britaniji.

Pogovarjala se je
TJAŠA TRAVEN
Fundacija Don Bosko

Kaj te je spodbudilo, da si se odločila za misijonsko prostovoljstvo v Savio House, in kako si se pripravila na to izkušnjo?

Že v času srednje šole sem si želela izkušnje življenja v tujini. Velika Britanija je bila vedno na vrhu seznama. Ko sem se pred tremi leti odločila, da opustim študij, je moja želja ustavila korona. Po treh letih redne zaposlitve sem nad možnostjo življenja v tujini že malo obupala. Potem pa sem na enem od sestankov don Boskove mladinske mreže (DBYN) prvič slišala za Savio House. Ko je bila tudi na našo salezijansko mladinsko pastoralo poslana prošnja za morebitne prostovoljce, se mi je zdela priložnost zanimiva, zato sem jo poskušala približati našim animatorjem. Naslednje leto (2024) se je prošnja ponovila. Takrat sem se vprašala: »Kaj te ustavlja, da se ne prijaviš? Kaj lahko izgubiš?«

In ostalo je preteklost. Marca sem poslala prijavo, junija sem obiskala Savio House, da vidim, ali je to res to, in se septembra za devet mesecev odselila v Veliko Britanijo.

Nisem se prav veliko pripravljala na to. Ko sem enkrat v glavi sprejela odločitev, da se prijavim, sem v sebi čutila pomirjenost z vsem, kar bo morda sledilo. Bila sem pripravljena za več mesecev oditi od doma in z odprtim srcem sprejeti vse, kar bo prihodnost prinesla. Čeprav nisem 100-odstotno vedela, kaj me čaka in kako bo izgledalo moje življenje v tujini, sem bila pomirjena in prepričana, da bom naredila iz te izkušnje največ, kar lahko.

Zdi se mi, da so moji bližnji težje kot jaz sprejeli, da odhajam. Moram pa povedati, da me je moja družina že od začetka podprla in mi tako pomagala lažje sprejeti to odločitev.

Kako poteka tvoj tipičen dan in katere naloge so ti najbolj pri srcu?

Dnevi potekajo različno, odvisno od tega, ali si na programu in imaš skupino (retreat team) ali si gostitelj (host team). Vlogi se vsakič zamenjata. Skupine navadno ostanejo tri dni, od ponedeljka do srede ali od srede do petka. Kakšen teden imamo tudi dve skupini, eno za drugo. Dan se začne ob

8.30 s skupnim zajtrkom, ki je vedno v krogu skupnosti, tudi če imamo v hiši skupino.

Delo na programu:

Prvi dan ob 11.00 prispe skupina. Čas do kosila je navadno namenjen spoznavanju in igranju ledolomilcev. Po kosilu sledi pohod na bližnji hrib, popoldne pa se razkrije temo programa (ta je odvisna od starosti skupine). Sledi poglobljanje teme in igranje tematskih iger (Igra življena, Iskalci azila, vrtljak iger za grajenje skupine ...). Dan se zaključi ob 21.00 s kratkim pregledom dneva, molitvijo in besedico za lahko noč.

Drugi dan je bolj duhovno obarvan. Dopoldne poteka v pripravi na zakrament svete spovedi: spraševanje vesti, nato priložnost za sveto spoved. Po kosilu sledi velika igra in priprava na sveto mašo. Mladi lahko izberejo med glasbo, plesom, kreativnim pisanjem, gledališčem in ročnimi spretnostmi. Vsaka skupina pripravi sodelovanje pri maši (uvod v mašo, prošnje, uprizoritev evangelija, zahvale ...). Sveto mašo se obhaja po večerji, zvečer pa po hiši odmevata disko in karaoke. Dan se ponovno zaključi ob 21.00 s kratkim pregledom dneva, molitvijo in besedico za lahko noč.

Tretji dan sledi še zadnji vsebinski sklop, preden se skupina odpravi nazaj proti šoli.

Gostiteljstvo:

Dobra dobrodošlica in občutek domačnosti sta dva najpomembnejša poudarka v *Savio House*. Gostiteljska ekipa je zadolžena za urejenost prostorov in jedilnice, strežbo pri obrokih in pospravljanje oziroma pomivanje po obrokih. Preostali čas si v pisarni in pripravljaj vse potrebno za prihodnje skupine.

Vsak petek ob 17.15 imamo sveto

Foto: osebni arhiv

mašo v skupnosti, po kateri sledi skupna večerja.

Sobote so proste, da jih vsak preživi po svoje. Jaz navadno rada dlje spim, gledam kakšno serijo in berem knjige. Ker je teden poln socialnih interakcij, so moje sobote navadno (če se le da) brez le-teh.

Ob nedeljah se celotna skupnost udeleži župnijske svete maše, popoldan pa poteka priprava na novo skupino naslednji dan.

Delo z mladimi mi je blizu in v veliko veselje, a priznam, da imam najrajši gostiteljsko vlogo. Veseli me, da lahko na morda manj opazen način poskrbim, da stvari gladko potekajo, da se ljudje v hiši dobro počutijo ter da ima skupina na programu zadostno podporo. To mi je zares nagrajujoče in izpolnjujoče. ►

Čeprav nisem 100-odstotno vedela, kaj me čaka in kako bo izgledalo moje življenje v tujini, sem bila pomirjena in prepričana, da bom naredila iz te izkušnje največ, kar lahko.

S katerimi izzivi si se srečala ob selitvi v tujino in delu z mladimi ter kako si jih premagala?

Eden največjih izzivov je zagotovo ohranjanje stika z ljudmi doma. Kljub socialnim medijem in digitalni komunikaciji nič ne more nadomestiti človeškega stika v živo. Fizična razdalja je povzročila kar nekaj odtujitev z ljudmi, s katerimi sem si bila doma blizu. Ker se ne srečujemo več vsakih nekaj dni, smo se kar malo pozabili.

Nekaj, česar sem se začela učiti tukaj in česar se še vedno učim (in je ena od težjih lekcij zame), je, kako prisluhniti sebi in poskrbeti zase, preden se dam na razpolago drugim.

Drugi izziv zame je jezik. Ne zaradi (ne)znanja jezika samega, ampak ker moraš preklopiti možgane na 100% angleščino. V skupnosti smo vsak iz druge države (Anglija, Škotska, Češka, Italija, Gruzija, Vietnam, Poljska, Demokratična republika Kongo in Slovenija) in nam je angleščina edini skupni jezik. Vsi okrog nas govorijo angleško: vaščani, zaposleni in seveda mladi. Dobro poznavanje angleščine ni samo poznati gramatična pravila jezika, ampak tudi kulturne specifičnosti. Veliko uporabljajo besede in fraze, ki se jih nisem naučila v šoli in so stvar kulture. Zelo hitro se zato zgodi, da pride do šuma v komunikaciji. Sedaj mi gre prepoznavanje teh specifik na srečo že veliko bolje kot na primer prva dva meseca.

Kako te je prostovoljsko delo osebno obogatilo in kaj si se novega naučila o sebi ter o drugih?

Verjetno je največji del mojega prostovoljskega leta življenje v skupnosti devetih ljudi, kjer je vsak iz druge države, s svojo kulturo in navadami. Ker živimo in delamo skupaj, je potrpljenje zares potrebna vrlina. Zelo pomembno je prisluhniti drug drugemu in razumeti različne poglede na stvari. Velik del je tudi sprejemanje kompromisov in se ne zapletati v nepotrebne spore (predvsem, ker veš, da boš to osebo

zelo hitro ponovno srečal in ker slaba volja ter medsebojna trenja otežijo skupno življenje in delo).

Vsak član naše skupnosti mi je zgled v nečem. Salezijanci tukaj so npr. zelo delavni, ampak se zavedajo, kako pomembno si je vzeti čas zase in za počitek, da lahko potem spet poln energije nadaljuješ svoje delo. Ostali prostovoljci so mi npr. zgled v podpori, ki jo nudijo drugim. Nikoli se ne počutim, da sem sama prepuščena nalogi ali zadolžitvi. Znamo stopiti skupaj in si pomagati. Vodja naše ekipe nas zna povezati in nam prisluhniti. Tako se počutim cenjeno in da je ljudem resnično mar zame.

Nekaj, česar sem se začela učiti tukaj in česar se še vedno učim (in je ena od težjih lekcij zame), je, kako prisluhniti sebi in poskrbeti zase, preden se dam na razpolago drugim. Delo z mladimi in z ljudmi na splošno od mene zahteva veliko energije (moje baterije se polnijo, ko sem sama), zato je pomembno, da sem najprej jaz v redu, preden se lahko posvetim in pomagam drugim. Če jaz nisem dobro, mladim ne morem ponuditi izkušnje, ki si jo zaslužijo.

Kateri trenutek ali dogodek ti zaenkrat najbolj ostaja v spominu in zakaj?

Zagotovo naše nedavne počitnice na Škotskem. Za zimske počitnice sem še z dvema prostovoljcem za pet dni obiskala Edinburg. Tri dni od petih v stanovanju nismo imeli ogrevanja in tople vode. Čeprav so prišli popraviti boiler, se je naslednji dan težava ponovila. Na koncu smo obupali nad škotskimi mojstri in poiskali dodatne odeje.

Kljub tej prigodi sem se imela teh pet dni zares lepo in Škotska je uradno postala ena mojih najljubših destinacij

(poleg Balijske in južne Koreje, ki sem ju obiskala avgusta 2023).

Kaj bi svetovala mladim, ki razmišljajo o podobni izkušnji?

Ne razmišljaj preveč. Če te vleče na tako izkušnjo, pojdi. Svet se bo vrtel naprej in leto bo minilo, preden se zaveš. Ne pusti, da te premaga strah pred tem, kaj vse boš zamudil doma in koga pustiš za seboj. Ni tako hudo, kot se zdi. Taka izkušnja ti dá več, kot bi doma prejel v petih letih. Vidiš svet, spoznaš ljudi, predvsem pa spoznaš sebe in se osamosvojiš. Naučiš se zares živeti in premagovati izzive, ki ti jih na pot vrže življenje. Strahovi in skrbi bodo vedno prisotni, taka priložnost pa je lahko samo ena v življenju. Izkoristi jo, dokler lahko.

Kakšne usmeritve za prihodnost ti je dalo delo v Savio House?

Zares sem vesela in hvaležna, da sem

se odločila za mednarodno izkušnjo v salezijanskih krogih.

Čeprav sem v drugi državi, se počutim domače. Predvsem zaradi salezijanske karizme. To je res pripomoglo, da sem se bolj mirna odselila v neznano (ker ni zares neznano). ☺ Če si salezijanske vzgoje, nisi v nobeni salezijanski hiši tujec.

Do sedaj sem poznala samo delovanje slovenskih salezijancev, tukaj pa sem dobila priložnost spoznati še delovanje drugih salezijanskih skupnosti. Don Boskova karizma je prisotna skoraj po celem svetu in veliko mi pomeni, da imam priložnost videti, kako jo živijo različne države in kulture. Prav tako spoznavam veliko dobrih praks. Veselim se, da jih bom uporabila na svoji prihodnji poti. Ne vem, kam točno me bo pot vodila po vrnitvi domov, vsekakor pa si želim še naprej širiti salezijansko vzgojo in ostati v stiku z mladinskim delom – poklicno ali prostovoljno.

Taka izkušnja ti dá več, kot bi doma prejel v petih letih. Vidiš svet, spoznaš ljudi, predvsem pa spoznaš sebe in se osamosvojiš.

Foto: osebni arhiv

Mali princ in skrivnost odnosov

GAŠPER OTRIN, SDB
ravnatelj Doma
Janeza Boska Želimlje

Za mladostnika je
vloga vrstniških
prijateljev zelo
pomembna, z njimi
gradi vzajemen in
intimen odnos, ki je
čustveno intenziven
in stabilen.

Mali princ je ena najbolj branih knjig na svetu, napisal jo je francoski pisatelj in pilot Antoine Jean-Baptiste Marie Roger de Saint-Exupéry. Rodil se je v plemiški družini v Lyonu kot tretji od petih otrok. Oče mu je umrl, še preden je dopolnil štiri leta, zato ga je poučevala mama, nato pa je obiskoval jezuitsko šolo in se izobraževal v Švici. Med vojno se je pridružil francoskim letalskim silam in pilotiral izvidniška letala vse do premirja med Francijo in Nemčijo leta 1940. Med letoma 1941 in 1943 je živel v Severni Ameriki in tam napisal Malega princa. Umrl je leto za tem, ko ga je nemško bojno letalo sestrelilo nad morjem.

Na prvi pogled je Mali princ otroška zgodba o dečku, ki živi na zelo majhnem planetu skupaj z vrtnico, dvema delujočima vulkanoma, ugaslim vulkanom in sadikami baobaba. Njegova zgodba simbolizira nedolžnost, ljubezen, prijateljstvo in upanje, skozi njegov lik pa Saint-Exupéry odraslim predstavi otroški pogled na svet. Ko pa pogledamo globlje, se zavemo, da je vsebino zgodbe potrebno odkrivati v vseh starostnih obdobjih, saj so možnosti interpretacij neizmerne. Vsebuje namreč univerzalne teme o tolerantnosti, sprejetosti, prijateljstvu, otroštvu, smislu in še in še. Rdeča nit, ki prežema cel roman, pa je v tem, da ima vsaka oseba potrebo po bližini drugega, da jo to določa in ji daje smisel. Avtor tako postavi na eno stran otroštvo, prežeto s fantazijo in neukostjo, na drugo stran pa odraslost in s

tem togost in bizarnost. Ko eni in drugi vstopijo v odnos, začnejo rasti in drug drugega bogatiti.

KOMPLEKSEN ODNOS MED ODRASLIMI IN OTROKI

Na enem izmed sedmih planetov, ki ga Mali princ obišče, sreča pilota, ki je zasilno pristal v puščavi. Ta pripoveduje, kako se je moral v svojem otroštvu odpovedati risanju, sedaj pa hodi okrog in odraslim kaže risbo, na kateri kača boa je slona, za katerega vsi mislijo, da je narisana klobuk. Situacija jasno kaže na to, kako človek z odraščanjem izgublja igrivost in domišljijo, pilot pa kot protiutež izraža, da imajo tudi starejši lahko stik z otrokom v sebi. Njuna vez dobro odigrava kompleksnost odnosa med majhnimi in velikimi, otroki in odraslimi. Ena izmed misli v knjigi pravi: »Odrasli sami od sebe nikoli ničesar ne razumejo in otrokom je mučno, če morajo kar naprej kaj razlagati.«

Ob starših pa vstopajo otroci tudi v druge odnose z odraslimi osebami in te socialne interakcije so zelo pomembne za njihov zdrav socialni in čustveni razvoj. Odnos med otrokom in odraslim je vedno asimetričen in zelo narobe je, če se odrasli vedejo kakor otroci, se mame oblačijo kakor njihove najstniške hčerke in niso spoštovane medgeneracijske razmejitve. Vsaka generacija ima tudi svoje posebne naloge in značilnosti: mlado generacijo zaznamuje telesni, duševni in socialni razvoj, srednjo rojevanje in svet dela, tretjo pa

modrosti sinteze življenjskih izkušenj in predajanje svojih spoznanj mlajšim generacijam.

MEDVRSTNIŠKI ODNOS PRIJATELJSTVA

V knjigi poleg odnosa odrasel – otrok najdemo tudi medvrstniški odnos, ki je najlepše prikazan med Malim princem in lisico. Gre za pravi prijateljski odnos, ki se razlikuje od vseh drugih. Lisica pravi: »Za sedaj si zame samo majhen deček, tak kot sto tisoč drugih majhnih dečkov. Jaz te ne potrebujem. In niti ti me ne potrebuješ. Zate sem samo lisica, taka kot sto tisoč drugih lisic. Toda če me udomačiš, bova eden drugega potrebovala. Ti boš zame edinstven na svetu. Jaz bom zate edinstvena na svetu ...«

Za lisico pomeni prijateljstvo pozornost in čas, oba pa v odnosu vzajemno potrebujeta drug drugega. Lisica bodri Princa, naj se je spominja tudi takrat, ko bosta narazen. Vedno moraš namreč biti odgovoren za to, kar si udomačil.

Za mladostnika je vloga vrstniških prijateljev zelo pomembna, z njimi gradi vzajemen in intimen odnos, ki je čustveno intenziven in stabilen. Sovrstnike potrebuje za oblikovanje identitete, moralno presojanje in socializacijo, ob njih se uči empatije, pa tudi vzpostavljanja lastne avtonomnosti. Mladostnikom je pomembno, da so sprejeti, njihovi prijatelji pa so jim navdih za preživljanje prostega časa, oblikovanje zunanje videza, način komunikacije in izbira družbe, v katero se bodo vključili.

VELIKI LJUDJE SE MORAJO ZNATI OTROŠKO ČUDITI

Glavno skrb našemu knjižnemu junaku predstavlja vrtnica, očarljiva, a zahtevna in čemerna. Princ živi z njo na asteroidu B 612, med njima pa se je ustvarila posebna vez, a odnos z njo prekine,

Ilustracija: Pixabay

saj se ta preveč baha, je domišljava, zato raje obiskuje druge planete in vstopa v nove odnose. Šele tedaj pa, v odsotnosti odnosa, uvidi, da vrtnico pogreša in spozna, da se vrednost resničnega prijateljstva ne vidi predvsem navzven, pač pa s srcem, ker je »bistveno očem nevidno.« Princ namreč ne zanima zgolj navidezno, zanj so pomembni občutki, vrednote in tiste zgodbe, ki dajejo smisel življenju. S svojo preprostostjo daje zgled, kako biti ponižen in priznati napake, kakor sta v zgodbi to storila on in pilot. Hkrati pa nas zgodba opominja na minljivost, saj Princ in pilot umreta in pustita sporočilo, kako pomemben je vsak preživet trenutek s tistimi, ki jih imamo radi.

Zanimivo je, da francoska različica knjige Mali princ nikoli ne uporabi izraza 'odrasli', pač pa jih imenuje veliki ljudje, kar ni naključje. Tisto namreč, kar je na koncu zares pomembno, je odnos in ne starost, je otroška radovednost in negovanje domišljije skozi vse življenje. Mali princ nas, velike ljudi, opominja, da v sebi ohranjamo tisti čudež, ki sije iz otroških oči.

Mladostnikom je pomembno, da so sprejeti, njihovi prijatelji pa so jim navdih za preživljanje prostega časa, oblikovanje zunanega videza, način komunikacije in izbira družbe, v katero se bodo vključili.

Salezijanska formacija ni preprosta: je izzivalna

Mladi salezijanec Shivraj Bhuriya (1996) je zadnji izmed mladih salezijancev misijonarjev, ki so prispeli v Slovenijo z željo, da bi kot misijonarji v drugi deželi svoje življenje darovali Gospodu za mlade in svoje redovne sobrate po zgledu svetega Janeza Boska. V Slovenijo je prišel leta 2023. Po končanem letu učenja slovenskega jezika in spoznavanja kulture, ko je prebival v salezijanski skupnosti na ljubljanskem Rakovniku, se je lani poleti pogumno podal na prakso med mlade v Zavodu sv. Frančiška Saleškega v Želimlju.

Pogovarjal se je
DOMEN KOS, SDB

Kot mladi salezijanec misijonar si lani poleti zakorakal v leto polne vključenosti v salezijansko delo med dijaki Doma Janeza Boska in Gimnazije Želimlje, predtem pa si se že dobro naučil slovenskega jezika. Nam lahko na kratko opišeš svoje salezijanske korake v rojstni Indiji?

Mislim, da sem svoje »salezijansko potovanje« začel že v trenutku, ko sem začel obiskovati salezijansko šolo. To je bilo leta 2008, ko sem obiskoval 6. razred in postal gojenec salezijanske šole in dijaškega doma. To je bil prvi korak, a s salezijanci sem nato preživel nadaljnjih sedem let svojega šolanja. Ko sem jih opazoval in živel z njimi, sem bil pozoren zlasti na njihovo skupnostno življenje; mislim, da je navdih, da bi postal salezijanec, vzniknil prav tam. A takrat še nisem bil gotov, da bi postal salezijanec; vendar pa je bilo tako posejano seme mojega salezijanskega poklica. Ko sem zaključil svoje gimnazijsko šolanje, sem vstopil v leto aspirantata (kandidature), nato leto prednoviciata, leto intenzivnega razločevanja v noviciatu, pa študij filozofije

in nato še dve leti vzgojne prakse v neki drugi salezijanski šoli. Ta leta moje formacije so bila zame zelo dinamična in so me spremenila. Salezijanska formacija namreč ni preprosta: je izzivalna. In to še posebej, ko poglobljeno razmišljaš o sebi, kajti celotna formacija služi temu, da človek opazuje in se posluša. Preden pomagam mladim, da se spremenijo (»iz zveri narediti ovce«, kot nas učijo don Boskove sanje pri devetih letih), moram spremeniti sebe. Skratka, bilo je krasno obdobje in z veseljem se spominjam teh let, ki so jih zaznamovali tudi številni kolegi iz različnih krajev in mest Indije ter z različnimi miselnostmi, in tudi oni so mi pomagali zrasti v moji salezijanski istovetnosti.

K temu, da si danes to, kar si, sta v prvi vrsti prispevala domače okolje in družinska vzgoja. Kakšni sta tvoja družina in okolje, iz katerega izhajaš?

Prihajam iz zelo tradicionalne katoliške družine. Ko človek izhaja iz katoliške družine, je vzgajan kot otrok, ki je navajen iti k sveti maši, poma-

gati v župniji, biti del mladinskih dejavnosti Cerkve. To mi je bila močna oporna točka v rasti v salezijanskem poklicu: bil sem član župnije, cerkvene skupnosti; prav tako že moji starši in sorodniki. V družini smo vedno skupaj molili, navkljub težavam smo s pomočjo molitve vedno znali skupiti skupaj. Tu bi izpostavil molitev svetega rožnega venca, ki ga dnevno molimo, odkar pomnim. Moji sorodniki še vedno vztrajajo v tem. Kadar je le mogoče, se udeležujejo tudi dnevne svete maše. Govorimo torej o okolju, prežetem z molitvijo. In to okolje je name močno vplivalo. Čeprav je naša krščanska skupnost v mojem kraju majhna, je vendar zelo povezana in močna.

Kdaj in kako si začutil v sebi Božji klic v salezijansko posvečeno življenje? Si se spopadel s kakšnimi težavami, preden si nanj odgovoril z odločitvijo za pot?

Ne vem, kdaj točno sem začutil v sebi Božji klic; prav tako nisem prejel Instagram ali Snapchat sporočila od Boga v smislu: »Shivraj, potrebujem te.« 😊 Mislim, da sem klic začutil takrat, ko sem resnično začel izkušati svoje življenje oz. nanj gledati v tišini; tam je bilo nekaj, kar me je klicalo k nečemu večjemu. To se je zgodilo na primer, ko sem se odločil, da zapustim hrup okrog sebe, da se udeležim svete maše, ali pa takrat, ko smo imeli duhovne vaje, ko sem se za nekaj časa odmaknil od ljudi in vsakodnevnih aktivnosti ter se postavil v tišino. Nekako tako, kot se zgodi s telefonom, ko ga preklopiš v »letalski način«: tako sem začutil nekaj povsem drugega.

Dokončno sem Bogu rekel »da«, a sledile so tudi težave: vsak mlad človek se počuti neodločnega, tako tudi jaz. Ali naj grem tja ali drugam, naj naredim to ali ono ... vemo pa, da vsaki svobodni odločitvi sledijo določene posledice

Foto: osebni arhiv

za življenje. Vedel sem, da sprejemam pomembno odločitev in da bom v prihodnosti soočen še s številnimi težavami. Ne bo lahko, a tudi v zakonskem življenju je mnogo težav. Vedel sem, da ko sprejemam ta delež, se bom moral soočiti s težavami. Bila je ena težava, ki me je še posebej izzvala. Na zunanem področju se človek lažje sooči s sabo; na notranjem pa je zadeva težja, bolj izzivalna; treba je biti zelo iskren in nato sprejeti odločitev. Tako sem se bojeval z dilemo: kaj želim biti in kaj želim delati? Med tema dvema stvarima je velika razlika. Moj notranji boj je bil prav v tem, kaj želim biti in kaj želim delati. Od družine sem vedno čutil podporo, prav tako od salezijancev. Mislim, da gre skozi tak proces vsak, ki želi sprejeti tako odločitev.

Sedaj pa se vrniva v »Dolino pod svobodnim soncem« (Želimlje): 24 ur na dan živiš in delaš z mladimi in za mlade. Kako po več kot enem letu bivanja v Sloveniji doživljaš slovensko mladino? V čem so slovenski mladi najbolj posebni in originalni? Kaj te konkretno pri delu z mladimi v Želimljah navdušuje in kaj ti je pri tem v izziv?

Slovenski mladi so čudoviti, predani in polni življenja. Sam vidim veliko priložnosti za dobro, ki ga njim lahko sto-

Govorimo torej o okolju, prežetem z molitvijo. In to okolje je name močno vplivalo. Čeprav je naša krščanska skupnost v mojem kraju majhna, je vendar zelo povezana in močna.

Foto: osebni arhiv

Največji vir upanja zame predstavlja bogata salezijanska zgodovina v tem delu Evrope.

Konkretno mislim na predane sobrate, ki so darovali svoje življenje, da bi se lahko don Boskovo poslanstvo v tem delu sveta začelo in nadaljevalo v vseh teh letih.

rimo, ko nastopamo z dobrotljivostjo, da krepimo njihovo vključenost v življenje Cerkve. Konkretno s tem mislim na župnije, mladinske centre in razne programe, predvsem duhovne vaje. Mladi so razumevajoči, uvidni so do pripadnikov drugih kultur in ras, ne da bi ob tem izgubili lastno edinstveno kulturno istovetnost. Mislim, da je to tisto, kar jih še posebej odlikuje in dela izredne.

Za nami je že tretji mesec svetega oziroma jubilejnega leta, ki ga katoličani obhajamo pod geslom »Romarji upanja«. Kaj pa v tebi krepí upanje, medtem ko vedno bolje spoznaš salezijanski dediščino in poslanstvo v Sloveniji?

Največji vir upanja zame predstavlja bogata salezijanska zgodovina v tem delu Evrope. Konkretno mislim na predane sobrate, ki so darovali svoje življenje, da bi se lahko don Boskovo poslanstvo v tem delu sveta začelo in nadaljevalo v vseh teh letih. Navdihuje me njihova vztrajnost v najtežjih trenutkih in v času preizkušenj. Tako

se v meni krepí upanje, da lahko tudi sam vztrajam v prizadevanju za dobro po zgledu sv. Janeza Boska. On me uči, kako vzgajati mlade v dobre kristjane in poštene državljane za to lepo deželo.

Vabilo bivšim dijakom Gimnazije Želimlje

V soboto, 14. junija 2025, ob 15.00 lepo vabljeni v Želimlje na srečanje bivših dijakov vseh generacij.

Dogodek bomo začeli s sveto mašo, sledilo bo druženje, klepet in veselje ob ponovnem snidenju.

Poskrbljeno bo tudi za animacijo otrok, zato pripeljite kar celo družino!

Prijave zbiramo na e-naslovu: bivsi.dijaki@zelimlje.si

Prisrčno vabljeni!

Zvesti poslanstvu in prilagodljivi sodobnim razmeram

Za sodelavce salezijanske založbe Salve, njenega direktorja Gašperja Berčiča ter za več kot 100 gostov je bil 18. marec 2025 zgodovinski dan. Skupaj so se veselili 30. obletnice delovanja, njene korenine pa segajo precej dlje v salezijansko zgodovino na Slovenskem in izvirajo iz samega don Boska.

Prazničen dan se je začel s slavnostno akademijo v dvorani Glasbene šole Rakovnik, ki sta jo vodila sodelavca Matevž Kozinc in Tinkara Čerin. Po kratkem videaskoku k samim začetkom družbe Salve se je direktor Gašper Berčič zahvalil sedanji ekipi sodelavcev za uspešno in tvorno sodelovanje ter predstavil nekatere korake za prihodnost.

Salezijanski zgodovinar dr. Bogdan Kolar je orisal pot katehetskega in založniškega dela salezijancev, ki je pripeljala do ustanovitve založbe Salve pred tridesetimi leti. Ob salezijancih pionirjih, kot sta bila Mihelčič in Furlan, je izpostavil nekatere dejavnosti in izdaje, s katerimi so salezijanci orali ledino v slovenski Cerkvi, ter dodal kakšno zanimivo prigodo, ki je navzočim privabila nasmeh.

Slavje se je nadaljevalo v cerkvi Marije Pomočnice, kjer je sveto mašo ob somaševanju koprškega škofa Petra Štumpfa, duhovnikov salezijancev in drugih duhovnikov daroval upokojeni beograjski nadškof Stanislav Hočevár. Prav on je pred tridesetimi leti, ko je bil inšpektor salezijanske inšpektorije, ustanovil družbo Salve in blagoslovil prve prostore za njeno delo v prostorih za rakovniško cerkvijo, kjer se nahaja še danes.

Foto: Rok Mihevc/Radio Ognjišče

Navzoče goste in mešani mladinski pevski zbor Gimnazije Želimlje pod vodstvom Polone Stegu je ob začetku svete maše pozdravil inšpektorjev vikar Alojzij Dobravec in poudaril prizadevanja salezijancev na družbenem področju, ki so vedno v službi Cerkve.

Nadškof Hočevár je ob spominu na dogodke izpred tridesetih let med drugim izpostavil in zaželel ne le sodelavcem Salve, temveč vsem, da bi v salezijanskem duhu tudi danes znali ohranjati čuječnost za antropološka in pedagoška vprašanja.

Srečanje se je nadaljevalo v bratskem druženju, kjer so se v sproščenem pogovoru zadržali mnogi gostje, poslovni partnerji Salve, nekdanji zaposleni in sodelavci, predstavniki drugih katoliških založb na Slovenskem ter dobrotniki in prostovoljci, ki na Rakovniku z veseljem priskočijo na pomoč pri salezijanskih pobudah in načrtih. Vsi so družbi Salve in njenim sodelavcem zaželeli uspeha in Božjega blagoslova pri novih poteh, na katere se podaja 30-letni Salve: knjigarna Don Bosko, aplikacija e-oznanila, linija Don Bosko in mobilna knjigarna.

»Podpiramo vzgojno in pastoralno delo, da bi vsakdo živel kot dober kristjan in pošten državljan. Ostajamo zvesti don Bosku in s svojo dejavnostjo želimo podpreti pastoralno dejavnost, ki lahko nagovarja vsakogar, ne le katoličana.«
Direktor Gašper Berčič

Svetoletno svetišče Marije Pomočnice kristjanov na Rakovniku v Ljubljani

DR. MIRAN SAJOVIC, SDB
ravnatelj salezijanske
skupnosti Ljubljana Rakovnik

1. KAJ POMENI SVETOLETNO SVETIŠČE?

V ljubljanski nadškofiji je za svetoletno svetišče izbrano tudi romarsko svetišče in župnijska cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku. S to odločitvijo je postala tisti milostni kraj, v katerem lahko verniki prejmemo posebne milosti tega leta, med katerimi je tudi svetoletni odpustek. Z njim je povezan tudi zakrament svete spovedi in na Rakovniku, hvala Bogu, sobratje salezijanci uspemo zagotavljati stalno navzočnost vsaj enega spovednika pred in med svetimi mašami.

4. KAKO NAJ ŽIVIM SVETO LETO 2025?

Živim ga lahko tako, da poskušam narediti kakšen korak več na svoji poti vere. Na primer: ponovno začnem opravljati dnevne molitve (jutranja in večerna molitev, molitev pred in po jedi ...), si prizadevam za posvečevanje nedelje in praznikov z obiskom svete maše. Začnem redno pristopati k zakramentu svete spovedi. V tem letu se lahko odločim tudi za kakšno romanje, udeležbo na duhovnih vajah, se dejavneje vključim v domačo župnijo (razne skupine, pevski zbor ...) ali se začnem udeleževati skupnih molitev, kot so rožni venec, križev pot, adoracija ... Poskrbim za spravo ali pomirjenje z osebami, s katerimi že dolgo »ne govorim«, popravim krivice, ki sem jih povzročil. V primeru, da še nisem cerkveno poročen, uredim to stanje, itd. Posebna milost tega svetega leta pa je prejetje svetoletnega odpustka, ki ga lahko namenim ali zase ali za rajne.

2. KAJ JE SVETO LETO?

Sveto leto je posebno leto Božjih milosti, s katerimi se lahko kristjani obogatimo, če to seveda želimo in hočemo, in tako z Božjo pomočjo poživimo in poglobimo svojo vero. Papež redno naznani sveto leto vsakih 25 let. K doživetju svetega leta nam lahko pomagajo razne »zunanje« pobude, kot so romanja, obiski svetih krajev, skupna molitvena srečanja, a na koncu vedno ostane vprašanje: »Koliko sem jaz sam osebno pripravljen napraviti, da bi prejel milosti svetega leta?« Zato lahko rečemo, da je sveto leto pravzaprav »stvar srca«.

3. V ČEM JE POSEBNOST LETOŠNJEGA SVETEGA LETA?

Sveto leto 2025 je redno sveto leto, katerega posebnost je v povabilu svetega očeta Frančiška, da bi vsakdo rasel v Božji kreposti upanja in postal »romar upanja«, še zlasti v prizadevanju za mir in spodbujanju kulture življenja. Sveti oče predlaga, da bi se v tem letu še prav posebej vadili v kreposti »potrpežljivosti«.

Svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku je redno odprto od 6.00 do 12.30 in od 14.00 do 19.00. Svete maše se darujejo ob delavnikih ob 6.00, 7.30 (ob sobotah tudi ob 9.00) in 18.30; ob nedeljah ob 7.30, 9.00, 10.30 in 18.30.

Foto: Klemen Kunaver

5. KAJ JE TO ODPUSTEK?

Da bi razumeli lepoto odpustka, moramo prej vedeti, kaj se skriva v grehu. V grehu se skrivajo: osebna krivda, večna kazen (če gre za smrtni greh) in časna kazen. Pri sveti spovedi Bog odpusti osebno krivdo in večno kazen (če obstaja), medtem ko časna kazen ostane, ki jo spovedanec »odpravlja« ali v tem življenju ali po smrti v vicah, če seveda tja pride. Časna kazen (lahko jih je več) je pravzaprav posledica, senca, sled greha, proti kateri se je potrebno boriti, da jo odpravimo, sicer ostane kot ovira na poti vere in nas lahko kmalu povede nazaj v isti greh. Naložena pokora pri sveti spovedi naj bi k temu pomagala, v veliko pomoč pa so tudi odpustki. Odpustek je namreč »odpuščanje časne kazni pred Bogom za tiste grehe, katerih krivda je že odpuščena« (KKC 1471).

6. KAKO LAHKO PREJMEM SVETOLETNI ODPUSTEK?

1. Imeti namen.
2. Biti nenavezan na greh, tudi na malega ne (biti v resnični notranji drži svobode pred vsem grešnim).
3. Pristopiti k zakramentu svete spovedi (lahko več dni prej ali pozneje).
4. Vredno prejeti sveto obhajilo.
5. Moliti po namenu svetega očeta (zadostuje: vera, očenaš, zdravamarija in slava očetu, lahko tudi kakšna druga molitev, ki je draga verniku).
6. Opraviti delo, ki je vezano na svetoletni odpustek.

7. KATERA DELA SO VEZANA NA SVETOLETNI ODPUSTEK?

1. Da se udeležimo romanja na kateri koli svetoletni kraj, kjer se pobožno udeležimo svete maše ali drugih oblik molitve (besedno bogoslužje, molitveno bogoslužje [ura bogoslužnega branja, hvalnice, večernice], križev pot, rožni venec, spokorno bogoslužje in sveta spoved).
2. Da pobožno obiščemo svetoletni kraj (lahko posamično ali v skupini) in tam primeren čas častimo Najsvetejše in premišljujemo, kar sklenemo z molitvijo očenaša, izpovedjo vere in s priprošnjo Mariji, Božji Materi.
3. Da se v pobožnem duhu udeležimo ljudskega misijona, duhovnih vaj ali formacijskih srečanj o besedilih drugega vatikanskega koncila in Katekizma katoliške Cerkve.

8. ALI SO ŠE DRUGA DELA VEZANA NA SVETOLETNI ODPUSTEK?

Svetoletni odpustek ob izpolnjevanju običajnih pogojev lahko prejmemo tudi, če opravimo katero izmed telesnih del usmiljenja (lačne nasičevati, žejne napajati, popotnike sprejemati, nage oblačiti, bolnike obiskovati, jetnike reševati, mrličke pokopavati) ali eno izmed duhovnih del usmiljenja (grešnike svariti, nevedne učiti, dvomljivcem prav svetovati, žalostne tolažiti, nadležne prenašati, žaljivcem odpustiti, za žive in mrtve Boga prositi) ali če primerno dolgo obiščemo brate in sestre v stiskah ali težavah (bolnike, zapornike, ostarele, osamljene, invalide ...). Prav tako lahko svetoletni popolni odpustek prejme tisti, ki konkretno in velikodušno uresničuje duha pokore, tako da se vsaj za en dan vzdrži banalnih razvedril in nepotrebne potrošnje ter z darovanjem sorazmerne vsote denarja ubogim; s podpiranjem verske ali družbene dobrodelnosti, zlasti v korist obrambe in zaščite življenja, s posvečanjem ustreznega dela svojega prostega časa prostovoljnimi dejavnostim, ki so v interesu skupnosti.

Priložnost za sveto spoved je vedno pred in med sveto mašo (razen ob 6.00). Izven tega časa je možno zaprositi za sveto spoved ali duhovni pogovor v sprejemnici Majcnove hiše. V sprejemnici Majcnove hiše lahko oddate tudi dar za mašni namen ali dar za obnovo svetišča.

Fuskabove drobtine

»Veseli nas, da uspevamo skozi cirkuške metode in načine širiti salezijansko vzgojo in spodbujati razmislek o stanju sodobne družbe.«

Boštjan Jamnik SDB

Cirkus Fuskabo, ki s posebnim znanjem na področju mladinskega cirkusa prepoznavno deluje v okviru Zavoda Skala don Bosko, je v letošnji sezoni pripravil novo in odmevno predstavo z naslovom *Briciole* (drobtine).

Za poznavalce salezijanske karizme pomenljiv naslov, ki izhaja iz srčike don Boskovega preventivnega vzgojnega sistema, za obiskovalce, prijatelje in podpornike pa izvirna in domiselna beseda, ki vabi k raziskovanju.

Letošnja predstava Cirkusa Fuskabo temelji na resničnem poslanstvu Janeza Boska, ki ga je v času industrijske revolucije, največkrat preko vseh svojih moči, izvajal z ubogimi mladimi v italijanskem Torinu.

Vodja in režiser predstave Zef Berišaj je po premieri dejal: »Lepo je videti, kako naši mladi cirkuški umetniki iz leta v leto rastejo, se razvijajo tako v igralskih sposobnostih kot v tehnični dovršenosti cirkuških disciplin, ki jih izvajajo. Njihovi zadovoljni izrazi in široki nasmehi ter pozitiven odziv občinstva je nekaj, kar nam daje potrditev, da skupaj razvijamo vizijo našega cirkusa v pravo smer.«

Predstavo *Briciole* so cirkuški ustvarjalci pripravili v novih podobah in stopili iz do zdaj poznanih okvirjev. Prikazati resnično zgodbo prek cirkuških disciplin, brez dialogov ali besedila, namreč ni lahka naloga, a so se mladi umetniki preselili v don Boskov čas in razmere ter njegovo iznajdljivo ljubezen do mladih prikazali v vrhunski meri.

Foto: David Ožura

ZEFIRIN NAMUNCURÁ

BESEDILO Kote Carvajal ILUSTRACIJE Diego Toro © Caeteratolle.com PREVOD IN PRIREDBA Marko Suhoveršnik

1

V JUŽNI AMERIKI LEŽI OZEMLJE
INDIJANCEV MAPUČEV,
IMENOVANO WALLMAPU.

TU LEŽI VEČ KOT 30
INDIJANSKIH OZEMELJ, KI
SO POD SKUPNIM IMENOM
POZNANI KOT PATAGONIJA.

PO STOLETJIH LIPIRANJA
ŠPANSKIM OSVAJALCEM SE JE
WALLMAPU ZNOVA ZNAŠEL PRED
ZATIRANJEM VLAD NOVIH DRŽAV,
KI SO SE REŠILE JARMA ŠPANSKE
KRONE.

VLADNI NAČRT
JE PREDVIDEVAL
USTVARITI NAROD
Z ENAKOPRAVNIMI
IN ENOTNIMI
DRŽAVLJANI.

MAPUČI SO
SE MORALI
PODVREČI
NOVEMU
NAČRTU.

V TEM ČASU SO
SALEZIJANSKI
MISIJONARJI
NAVEZALI STIKE Z
"LJUDMI ZEMLJE".

EDEN ZADNJIH
KAČIKOV (INDIJANSKIH
VODITELJEV), KI SE JE
UPIRAL ARGENTINSKI
VLADI, JE BIL MANUEL
NAMUNCURÁ.

PO POSREDOVANJU
SALEZIJANCA DOMINIK
MILANESIA, ŽUPNIKA V MESTU
VIDEMA, SE JE MANUEL LETA
1884 UKLONIL OBLASTEM.

V ZAMENO JE
BIL IMENOVAN
ZA POLKOVNIKA
V ARGENTINSKI
VOJSKI.

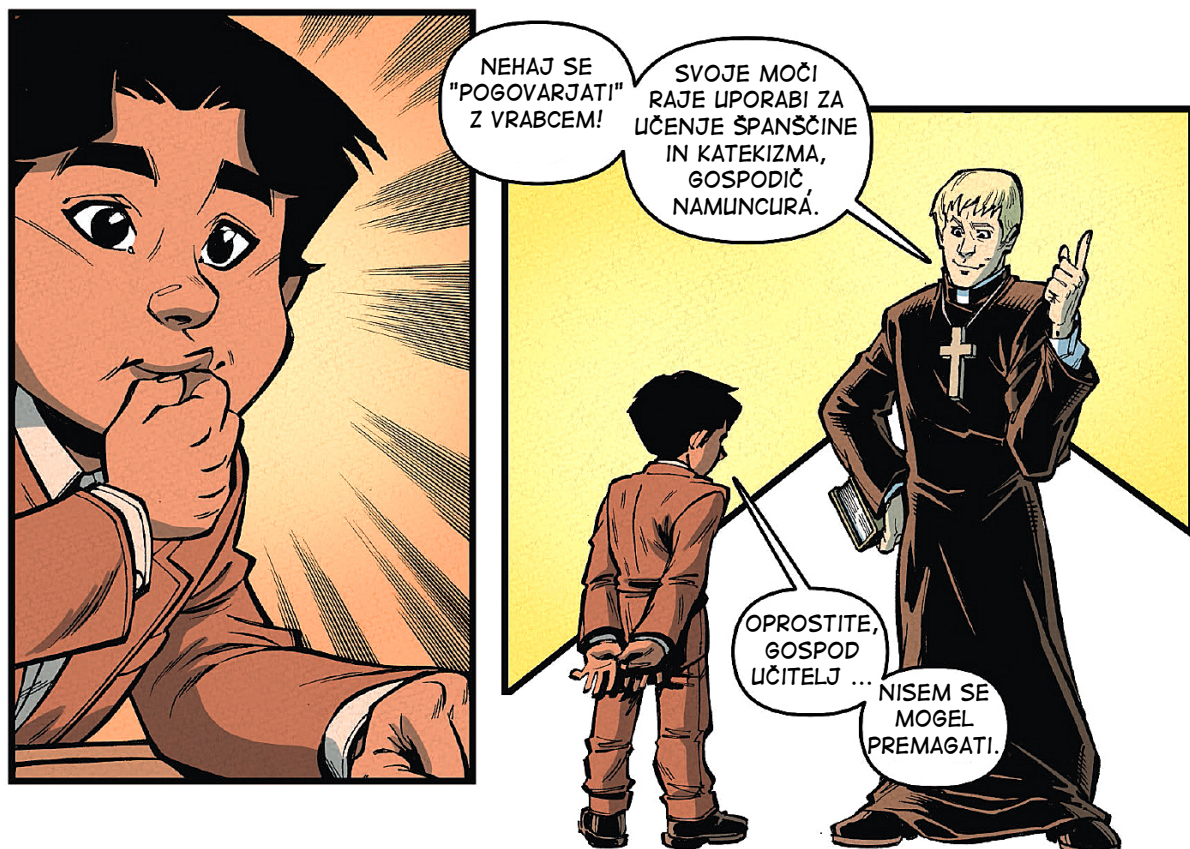
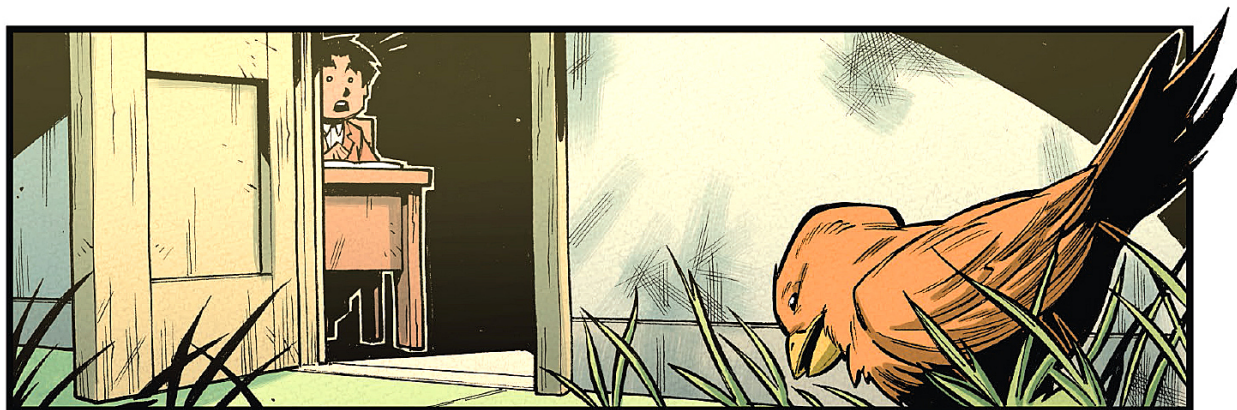
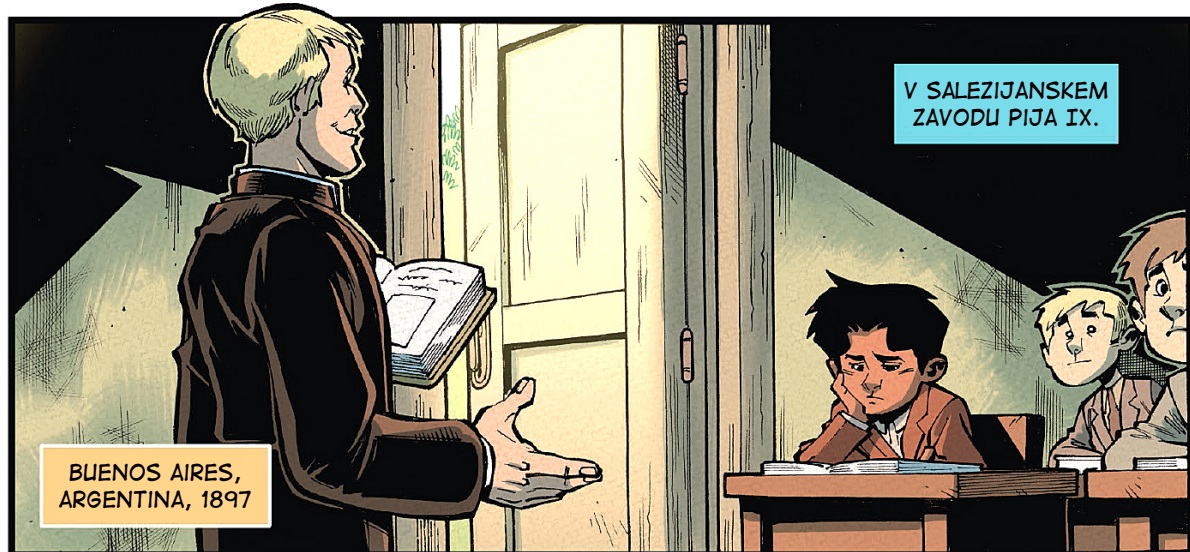
S TEM JE DOSEGEL, DA JE
VLADA URADNO DODELILA
OZEMLJE ZA NJEGOVO
LJUDSTVO, ZANJ IN
DRUŽINO.

S TEM JE PREJEMAL
VELIKO URADNIH OBISKOV
RAZNIH URADNIKOV.

LETA 1886 SE MU JE
RODIL SIN ZEFIRIN,
KI GA JE KRSTIL ISTI
SALEZIJANEC MILANESIO.

ZEFERIN JE VSTOPIV V
VOJAŠKO ŠOLO V BUENOS
AIRESU ... TODA NJEGOVA
POT JE BILA DRUGAČNA ...

Zmaj

BRUNO FERRERO, sdb
Ilustracija FABRIZIO ZUBANI

Nekega jasnega in vetrovnega marčevskega jutra je vnuk s pomočjo dedka pod nebo spustil veličastnega zmaya.

Zmaj se je s pomočjo vetra dvigal in dvigal vse višje, dokler ni postal le pikica na nebu.

Vrvica se je odvijala in sledila zmaju navzgor, toda dedek je en konec vrvice varno privezal na otrokovo zapestje.

Tam zgoraj, v modrini, se je zmaj mirno in varno pozibaval po tokovih vetrov. Dva debela, klepetava goloba sta lenobno priletela mimo in začela komentirati zmajeve barve.

»Res si lepo oblečen, prijatelj,« je dejal eden izmed njiju.

»Pridi, pomeri se z nama. Tekmujmo v vzdržljivostni dirki,« je rekel drugi.

»Ne morem,« je rekel zmaj.

»Zakaj ne?«

»Povezan sem s svojim malim gospodarjem, tam spodaj na zemlji.«

Celo Bog tvega, da postane »veliki nevidni«, nepričakovani in neslišni. Če smo pozorni in izostrimo svoj notranji občutek, svojo vest, čutimo »potege« njegove prisotnosti.

Goloba sta se ozrla navzdol.

»Nikogar ne vidim,« je dejal eden.

»Tudi jaz ga ne vidim,« je odvrnil zmaj, »vendar sem prepričan, da je tam: vsake toliko začutim, kako me potegne z vrvico.«

Kdo je tu kriv!?

TINKARA ČERIN
Založba Salve

Josan Hatero
NICOVA VOJNA

ILUSTRACIJE
Inma Almansa

PREVOD
Tina Furlan

ZALOŽBA
Salve, 2024

Kje naj začnem? Pa sploh ne vem, koga naj okrivim prvega: voditelja države, da se zaplete v vojno, ali tistega oficirja, ki je le »izpolnjeval ukaze«. Mladinski roman *Nicova vojna* me je v branje takoj potegnil, med branjem pretresel, po njem pa razjezil, ker se nisem mogla odločiti, kdo je kriv za to nesrečno zgodbo enajstletnega fanta, ki bi moral svojo mladost brezskrbno uživati s svojo prijateljico Minervo, ne pa doživljati grozot bojevanja na fronti.

Prva stvar, ki me je ujezila, je, ko je oficir takoj ob prvem nasprotovanju Nicove mu vpoklicu v vojsko odgovoril: »Samo izvršujem ukaze.« Vedela sem, da bo ta tip eden tistih likov, ki je usposobljen za to, da je poslušen, ubogljiv in kot konj s plašnicami brezglavo dirja tja, kamor ga je usmeril njegov nadrejeni.

Obenem pa so mi odzvanjale ugotovitve filozofinje Hanne Arent, ki smo jo večkrat študirali na fakulteti. Ona je v svojih razmišljanjih o Nürnberških sojenjih nacistom poudarila, da brezglavo izpolnjevanje ukazov pripomore k uspešnosti mehanizma totalitarnega režima, kjer ljudje izvršujejo ukaze brez kritične presoje v veri, da delujejo v skladu z neko višjo silo, višjim ciljem – da je to njihova dolžnost in bodo s tem pomembno pripevali k zgodovinski spremembi časa. Ta povezava se mi je zdela srhljiva, ker me je spomnila, da so ljudje tako delali in še vedno delajo ... Vprašala sem se, kolikokrat tudi jaz tako delam.

K temu prispeva še tragikomičen prizor, ki se odvija v glavnih prostorih

vojašnice, kjer se mora oficir sprehajati po lestvici nadrejenih vse do generala z enim in istim vprašanjem: Kaj naj naredim? Ta otrok trdi, da ste se zmotili. In odgovor je vedno enak: prelaganje odgovornosti, pilatovsko umivanje rok in ukvarjanje le s tistim, za kar je vsak zaposleni prepričan, da je v mejah njegove odgovornosti – morala očitno ni. Ko sem že mislila, da bo general končno nekdo z razumom in kančkom vesti, so se moji upi razblinili s tem, ko je mladega Nica karal in mu moraliziral, da mora ljubiti svojo državo in biti zanjo pripravljen dati tudi življenje.

Kot žena in mami treh majhnih fantov se večkrat sprašujem o tej ideji domoljublja: šteti si v čast, da si sam ali da je tvoj bližnji padel za državo ali če rečemo bolj poetično za narod ... Zakaj? Mar zato, da si bo nekdo na visokem stolčku pridobil še več zemlje? Mar zato, ker mora s silo nekako dokazati svojo moč, ki je z diplomacijo očitno ni mogel? Po drugi strani pa se sprašujem: kdo, če ne jaz ... oziroma, kdo če ne on? Kaj ostane, če nas oni ne branijo? Kaj ostane, če jih mi ne podpremo? Kaj se zgodi, če smo nadvladani? Potem pa se ustavim in spomnim na dneve, ko smo jaz, moj mož in mnogi moji prijatelji kot skavti obljubili, da bomo zvesti Bogu in domovini in se sprašujem, kako v tem kontekstu gledati na vojno

in razmišljati o hipotetičnem vojnem stanju pri nas. Mar ni dolžnost skavta, da se bori? Ali je boj za domovino Božja volja?

In sedaj ... Še vedno ne vem, koga naj okrivim, ker bi najraje pod en res mrzel tuš dala vse vpletene, sploh pa njegovega očeta, ker je s svojim odhodom prvotno omogočil to zmedo – da se doobra streznijo in vklopijo svoj prednji reženi ter si priznajo, da enajstletni fant nima kaj početi v vojni. Verjamem pa, da Bog ni kriv. Verjamem, da Bog budno spremlja take nedolžne duše, ki se nič krive znajdejo v tako grozoviti situaciji. In verjamem, da pri Bogu vse pripomore k dobremu, kar se sem in tja v romanu tudi razkriva. V bistvu je Bog prekalil Nica, kakor pravi Sirah – da se v ognju preizkuša zlato (Sir 2,5) in ga preko te preizkušnje naredil malo bolj zrelega, bolj modrega ... malo manj »otroka«.

Skozi roman najdemo več trenutkov, kjer se pokaže, kako veliko zlata je v Nicovem srcu, kako Bog to situacijo obrača v dobro: Nico iz ljubezni, pa tudi iz strahu pred mamino žalostjo tolaži svojo mamo in prijateljico in ju usmerja k zaupanju, da se bo vse uredilo. Ženi enega od vpoklicanih takoj v trenutku obupa da naslov svoje matere, da si bos-

ta lahko skupaj pomagali ob preizkušnji vpoklica, ko se pokaže priložnost za pobeg ali kakšno goljufijo, se temu upre, saj ga skrbi, da bi zaradi tega drugi prišli v težave. Ni pobegnil, ker je prijateljici v taboru obljubil, da bo našel njenega fanta. Ko so vojaki na fronti obupavali brez kančka smisla po boju, jim je on, čeprav v strahu, takoj odvrnil, da se bo boril, ker se želi vrniti k svoji materi in še naprej živeti. Ko se je na fronti po naključju srečal s sovražnikom, ga ni hotel ubiti, čeprav je bila puška že nabita v njegovih rokah. Vsa ta dejanja, čeprav mnoga narejena iz strahu, so vlivala upanje odraslim vojakom. In ko se je vrnil domov, se je v materinem objemu končno zmozel zjokati in pokazati svojo otroško ranljivost.

Nico nam je zgled, da bi morali večkrat pogledati skozi otroške oči, brez navlake hudobije in z dobro kalibriranim moralnim kompasom, da bi v tej svetlobi videli in presojali, kaj je prav in kaj ne, in imeli pred očmi, da so situacije mnogokrat zapletene, da bi lahko našli enega samega krivca. Mogoče pa Bog to dopušča, da se tudi mi prečistimo kakor zlato.

Zgodba je napisana tako gladko, da se strani obračajo kar same. Nič čudnega, da so ga vsi moji trije otroci prebrali pred mano! In kar strinjam se z oceno sina, ki pravi: »Priporočal bi jo vsem otrokom, ki se veliko pritožujejo, da bi po branju spoznali, da jim ni nič hudega in postali bolj hvaležni za vse, kar imajo.«

Lucija Čakš

Bazilika Marije Pomočnice

LIMA, PERU

Na pročelju bazilike v Limi stoji kip Marije Pomočnice, star že skoraj osemdeset let, tiha priča vsakodnevnega prehoda tisočev ljudi, ki gredo vsak dan mimo cerkve. Nahaja se tik ob začetku ulice Avenida Brasil, ene glavnih in najbolj prometnih arterij perujske prestolnice. Kip je zaščiten pred vremenskimi vplivi s steklenim zaslonom, postavljenim pred desetimi leti med obnovitvenimi deli cerkve, ki je bila razglašena za nacionalno kulturno dediščino.

Po ANS priredil
MARKO SUHOVERŠNIK, SDB

Bazilika Marije Pomočnice v Limi, ki se nahaja v soseski Breña, v središču perujske prestolnice, je lani praznovala 100-letnico svoje dograditve. Leta 1924 so dokončali njeno pročelje in koničast zvonik, ki je bil nekaj desetletij tudi najvišja zgradba v mestu.

Njen arhitekt, salezijanec Ernesto Vespignani, je zvonik zasnoval tako, da ga krasijo bronasti križ, ura s štirimi številčnicami in monumentalni kip

Marije Pomočnice. Ob slovesnem odprtju zvonika in splošnem zaključku del 8. decembra 1924 sta bila postavljena križ in ura, Marijin kip pa še ni bil izdelan in je niša ostala prazna dvajset let.

Konec leta 1943 so salezijanci izdelavo kipa zaupali perujskemu umetniku Nataliciu Delgadu. Delgado je že poslikal obok apside svetišča Srca Jezusovega v Magdaleni del Mar, ki so ga slovesno blagoslovili decembra 1942. Naročili so mu kip za baziliko Marije

Pomočnice s prošnjo, naj se navdihuje po lesenem procesijskem kipu, ki ga od leta 1921 častijo v tej baziliki.

Kip je narejen iz belega betona in je visok 4,20 metra. V nišo so ga postavili maja 1945. Je največja skulptura na celotnem območju, svoj čas pa je bila največja skulptura Marije Pomočnice v celotni perujski republiki.

»Od takrat je njegova podoba glavni zunanji pokazatelj posvetitve svetišča in prvi vizualni stik mimoidočih na ulici Avenida Brasil z univerzalno salezijansko marijansko ikonografijo, ki jo je ustvaril sam don Bosko,« pravi David Franco Córdova, raziskovalec perujske salezijanske zgodovine.

2. maja 2021 je perujsko ministrstvo za kulturo baziliko Marije Pomočnice v Limi, katere temeljni kamen so položili julija 1921 kot »nacionalni poklon ob stoletnici neodvisnosti Peruja«, razglasilo za narodno kulturno dediščino. To je najvišje uradno priznanje za kulturni, umetniški, arhitekturni in duhovni prispevek don Boskovih sinov perujski republiki.

Bazilika Marije Pomočnice v Limi je stičišče tisočev ljudi, ki se vsak dan pridejo poklonit Devici. Najpomembnejše praznovanje poteka na vigilijo 24. maja s sveto mašo, ki pritegne vernike od vsehokoli. Z leti se je pobožnost do Marije Pomočnice močno povečala, tako da je postala druga najbolj obiskana slovesnost s procesijo v Limi.

Obisk Device Marije v stoletni baziliki je spodbuda za vse kristjane, ki ne le oživi vero, ampak utrdi skupnost, vse združuje v dejanju predanosti in skupne ljubezni do nebeške Matere.

V objemu narave

Laiška misijonarja Ana in Rajko sta za eno leto odšla v Brazilijo, v inšpektorijo sester salezijank Sao Paulo, kjer deluje tudi slovenska sestra Metka Kastelic.

ANA IN RAJKO
ŠPEHAR VRTIN
laiška misijonarja

Pred osmimi meseci sva prispela v misijone v Južno Ameriko, natančneje v Brazilijo. Edina država v Ameriki, kjer je portugalsčina uradni jezik, ups, brazilska portugalsčina. Prve mesece so bili za naju največji izzivi kultura, podnebje in jezik. Človek si ne bi mislil, da te lahko pod ekvatorjem zebe. Kulturni šok sva doživela na večjih področjih, saj je preklon iz slovenskega hitrega in delovnega načina življenja in tempa na brazilski »tranquilo« in »calma« precej drugačen. Naučena sva, da delo začneš in končaš. Na drugem koncu sveta pa je bistveno drugače. Seveda se dela, a si le tega »šparajo« (smeh) in imajo hkrati več začetih del, kar njim nikakor ne povzroča notranje želje ali boljše rečeno skrbi, da bi ga zaključili. Pri jeziku je zanimivo to, da je največ odvisno od sogovornika, ali ti želi pomagati in razložiti zadevo ali pa ne. Naju sicer sploh ni skrbelo glede jezika, saj imamo roke, z mimiko lahko ponazorimo, kar smo hoteli povedati in se ob tem še sladko nasmejimo.

V MISIJONU SESTER HČERA MARIJE POMOČNICE

Po svojih najboljših močeh pomagava sestram hčeram Marije Pomočnice pri projektih in izobraževanju otrok kakor tudi opravih v hiši in skrbi za okolico, ki zajema kar obsežno območje. Štiri mesece, od oktobra do januarja, sva bila pri sestrah salezijankah na jugu Brazilije, v kraju Guarapuava. V oktobru smo začeli z obiskovanjem družin, skupaj smo molili, jim prisluhnili, kako živijo iz dneva v dan, ter jim ponudili pomoč tako z nakupom hrane kakor tudi šol-

skih potrebščin za otroke. Večina družin je enostarševskih, mama se vrne v službo že pri otrokovih štirih mesecih. Le nekaj vrtcev sprejme otroke od četrtega meseca naprej, kar pomeni, da ima mama dve možnosti: ali ostane doma z otrokom (oziroma več otroki) ali pa gre v službo in najame »babo« (varuško) ter jo plača. Šolanje je tukaj zelo »skromno«. Ogromno je otrok in prebivalcev, država pa potrebuje čim več mladih za delovno silo in marsikateri otrok si služi kruh že pri dvanajstih letih, tako da dela ali pa skrbi za mlajše brate in sestre. V župniji sva z veseljem pomagala pri kuhanju za revne družine kakor tudi za različna praznovanja.

PRAZNOVANJE

Najbolj se nama je vtisnilo v spomin, ko sva se 12. decembra, na praznik Guadalupe Matere Božje, ki je nebeška misijonarka novega sveta, udeležila in spoznala pristno življenje (iz prve roke) tukajšnjih prebivalcev na vasi. Dotaknilo se naju je, kako se umirjeno in počasi, a hkrati z odprtim in vsem srcem pripravijo na praznovanje ter procesijo. Nič hudega ni, tudi če se sveta maša začne dve uri kasneje. Prav tako si vzamejo prost dan. Zanje je to izjemno pomemben praznik, ki ga praznujejo več dni skupaj. Mladi so se več mesecev pripravljali, da so Gospe iz Guadalupe ob prazniku zapeli ter zaplesali. Otroci so odprti, sprva so naju sicer »začudeno« opazovali, saj sva bila edina »belca«, nato pa so nama kar hitro in pogumno skočili v objem. Predstavila sva se in seveda so se potem vsi želeli fotografirati z nama. Povabili so naju na

Bodimo romarji upanja vsak dan. Za vse, kar sva namreč že do sedaj doživela in od Boga prejela, sva prepričana, da ni možno prejeti v nobeni »šoli«.

kosilo in bili ob tem zelo počaščeni, saj sva se ga z veseljem udeležila. Pri njih je druženje vsekakor na prvem mestu. Pozneje so naju prosili, če lahko zmoli-va zdravamarijo v maternem jeziku, na kar sva s srcem privolila, oni pa so naju z navdušenjem in odprtimi usti poslušali.

POUČEVANJE IN KULINARIKA

V Braziliji se novo šolsko leto začne v februarju in inšpektorica sester FMA naju je prosila, če sva se pripravljena »vrniti« v Itapevi, kjer sva bila prva dva meseca. Z navdušenjem sva se odzvala, saj so sestre salezijanke vedele, da sva odprta in pripravljena pomagati, kjer bo večja potreba. V Recanto da Cruz Grande (Itapevi) nekaj dni v tednu deluje tudi s. Metka Kastelic, FMA, saj trenutno tukaj ni sestrsk skupnosti. Smo na hribu v objemu narave, prekrasnih cvetočih dreves in vsakdanjega vrveža osemdesetih otrok v dveh turnusih, dopoldan in popoldan. Zanje pripravljava malice in jih uči angleščine. Prav tako imava kulinariko, kjer se otroci učijo in spoznavajo brazilsko-slovenske jedi, ki jih seveda poskusimo. Z aprilom bomo začeli z različnimi tečaji za odrasle, t. i. večerne šole. Učila bova angleščino, peko kruha, piškotov in biskvitov ter mogoče še kaj. Toda, to še ni vse ...

Med vikendi imajo duhovniki pripravni in novinke duhovne vaje. Zanje pripraviva prostore, nato pa jim tri dni z dušo in srcem kuhava. Poseben blagoslov za naju je, da imamo v kapeli adoracijo in sveto mašo v tukajšnji oazi miru.

NEPOZABNA MISIJONSKA IZKUŠNJA

Misijoni so za naju nepopisna življenjska izkušnja. Privoščiva in vzpodbujava vsakogar, ki mu srce gori in je že razmišljal o tem: le pogumno, brez oklevanja.

Foto: osebni arhiv

MISIJONSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
Kristanova 1, 1000 Ljubljana

IBAN SI56 0201 4005 1368 933

BIC LJBASIX

KODA CHAR

SKLIC SI00 249706

NAMEN Ana in Rajko Špehar Vrtin

Bodimo romarji upanja vsak dan. Za vse, kar sva namreč že do sedaj doživela in od Boga prejela, sva prepričana, da ni možno prejeti v nobeni »šoli«. Vsekakor prejmeš neizmerno več, kakor lahko daš, in verjameva, da se bova marsičesa zavedala šele po prihodu v domovino. Priporočava se v molitev in bodimo še naprej povezani.

Zaupava in verjameva v vašo odprta srca. Vsak dar je upanje na boljši jutrišnji dan. Na račun, odprt pri Misijonskem središču, lahko darujete za namen tukajšnjega misijona. Bog vam povrne za vse vaše darove.

Salezijanci sotrudniki – nosilci upanja

Svetovni koordinator salezijancev sotrudnikov Antonio Boccia je v nagovoru celotnemu Združenju potegnil vzporednice med jubilejnim letom, Vezilom 2025, sinodo in poslanstvom salezijancev sotrudnikov. Strnemo ga lahko v tri glavne poudarke.

BLAŽKA MERKAC, Sals
vrhovna svetovalka
Združenja salezijancev
sotrudnikov za srednjo in
vzhodno Evropo

UPANJE KOTTEMELJ NAŠEGA DELOVANJA

Don Bosko, človek velike vere in globokega upanja, nas je učil, naj gledamo v prihodnost z optimizmom, zupamo v Božjo previdnost in delovanje Božje milosti.

Tudi mi kot salezijanci sotrudniki smo poklicani, da smo nosilci upanja, da s svojim življenjem pričujemo o veselju evangelija in lepoti salezijanskega poklica. Naša zaveza se uresničuje v evangelizaciji kulture in družbenega življenja, pri čemer se zgledujemo po don Boskovem apostolskem načrtu, ki nas spodbuja, da živimo v občestvu z drugimi člani salezijanske družine.

Don Bosko nas je učil, da je krščansko upanje povabilo, da se premikamo »brez odlašanja«, da ne stojimo na mestu, da bi s tem preprečili, da bi se naša vera pokvarila.

Načrt apostolskega življenja nas opominja, da se »stoječa voda prva pokvari«, in nas poziva, naj delujemo pogumno ter da bi brez strahu sprejeli kompromise za dobro drugih.

SINODALNA POT KOT ŽIVLJENJSKI SLOG

Sinodalnost je povabilo, da hodimo skupaj, si prisluhnemo, razločujemo Božjo voljo za naše Združenje in za

Foto: osebni arhiv

Salezijanci sotrudniki so se 1. februarja 2025 v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku veselili s štirimi mladimi, ki so se odločili stopiti na posebno pot poklicanosti. Petra Čepon, Žiga Kosi, Borut Stramšek in Jure Zelič so s slovesno obljubo pred salezijanskim inšpektorjem Petrom Končanom postali salezijanci sotrudniki. Obljubo je sprejel inšpektorialni koordinatorski Timi Čížek ob navzočnosti Blažke Merkac, pokrajinske svetovalke za srednjo in vzhodno Evropo. Foto: Žan Seničar

celotno Cerkev. Kot salezijanci sotrudniki smo poklicani, da spodbujamo kulturo dialoga in sodelovanja znotraj naših lokalnih, inšpektorialnih in pokrajinskih centrov.

Pozorni moramo biti na glasove vseh, še posebej mladih, ki nas sprašujejo v svoji občutljivosti in želji po bolj gostoljubni Cerkvi, ki bo pozorna na potrebe sveta.

Načrt apostolskega življenja nas opominja, da se odgovornost v poslanstvu kaže v soodgovornosti v delovanju, kjer je vsak član Združenja poklican, da prispeva svoj del, s posebno pozornostjo na mladih.

Sinoda nas tudi vabi, naj se ne »omejujemo na posvetovanja znotraj katoliške Cerkve«, ampak naj se odpremo ekumenskemu in medverskemu dialogu, ki je znamenje Cerkve, ki zna hoditi skupaj.

SKUPNO POSLANSTVO KOT SKUPNA ZAVEZA

Salezijanska karizma nas poziva, da se posvetimo vzgoji in evangelizaciji mladih, zlasti najrevnejših in najbolj potrebnih. Kot salezijanci sotrudniki smo poklicani k sodelovanju s salezijanci, sestrami FMA in drugimi skupi-

nami salezijanske družine za izvajanje skupnega poslanstva, pri tem pa kar najbolj izkoristimo svoje sposobnosti, potencialne in izkušnje laikov. Kot je navedeno v načrtu apostolskega življenja, se ta zaveza izraža v različnih dejavnostih, vključno s katehezo, animacijo mladinskih in družinskih skupin, socialno službo med revnimi in zavemanjem za družbeno komunikacijo.

Poklicani smo, da »prevzamemo težo teh ranjenih odnosov, da bi jih Gospod, ki živi, ozdravil«, in konkretno pričevali o Božjem usmiljenju in ljubezni do vsakega človeka.

Zaključil je s povabilom, da bi to leto, ki je čas milosti, živeli z zagonom in velikodušno sprejeli povabilo svetega očeta, da bi ga doživeli kot priložnost za rast v veri in upanju v občestvu s celotno Cerkvijo.

Jaz pa vas vabim, da kot nosilci upanja skupaj s celotno salezijansko družino stopamo po poti skupaj z mladimi. Prizadevajmo si, da bo naše pričevanje verodostojno, resnično in vedno v luči skupnega poslanstva za dobro vseh.

Naj nas pri tem spremlja in vodi Marija Pomočnica, učiteljica in spremljevalka na tej poti upanja in milosti.

Pozorni moramo biti na glasove vseh, še posebej mladih, ki nas sprašujejo v svoji občutljivosti in želji po bolj gostoljubni Cerkvi, ki bo pozorna na potrebe sveta.

Slovenske sledi salezijanske Argentine (2)

Buenos Aires je največje in glavno mesto Argentine z nekaj več kot 3 milijoni prebivalcev v ožjem smislu, v predmestjih pa jih živi kakih 15 milijonov. Na širšem področju Buenos Airesa se nahaja 23 salezijanskih ustanov in dejavnosti.

MARKO KOŠNIK, SDB

LA BOCA

Salezijanska župnija sv. Janeza Evangelista obsega najrevnejši predel mesta ob pristanišču. Tu so salezijanci prevzeli upravljanje prve župnije v Argentini in je danes najstarejša salezijanska župnija. Obeležujejo 140 let delovanja.

Potreba po sprejetju župnije je izhajala

iz velike revščine, ki jo je še danes čutiti v tem delu mesta. Ob župnijski cerkvi so salezijanci uredili oratorij kot prostor sprejemanja ter vrtec in osnovno šolo kot prostora rasti in vzgoje. Še posebej ohranjajo pobožnosti in procesije, ki redno potekajo po ulicah okrog salezijanske ustanove. Okolje je zelo revno in zahtevno, saj je veliko kriminala in

Najrevnejši pristaniški predel Buenos Airesa, La Boca

Vse foto: osebni arhiv

Glavni oltar, salezijanski oltar in slovenski oltar v cerkvi Marije Pomočnice v kraju Ramos Mejía

neurejenih družbenih in družinskih razmer, iz katerih prihajajo otroci in mladi.

Nedaleč stran deluje druga salezijanska ustanova, in sicer San Pedro, ki s svojim centrom obrtnih šol nudi šolanje v raznih poklicih, tečaje in usposabljanja.

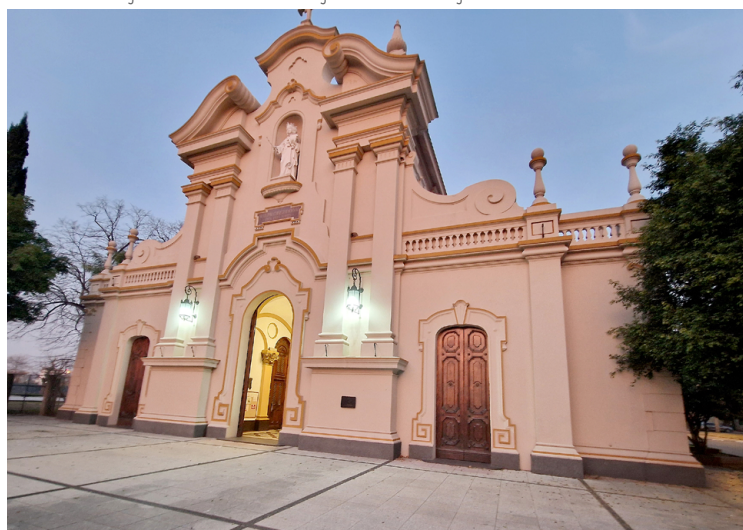
RAMOS MEJÍA

Ramos Mejía leži v provinci velikega Buenos Airesa. Nekdanja salezijanska ustanova s cerkvijo Marije Pomočnice je bila zelo pomembna za Slovence, saj je v okolici živelo veliko slovenskih družin. Vključeni so bili v življenje salezijanskega zavoda, kar je bila posebno velika zasluga salezijanca Janka Mernika.

V salezijanski zavod je privabil številne fante iz drugih mestnih četrti. Tu je bil salezijanski aspirantat, v katerem je svoj poklic oblikovalo lepo število salezijancev slovenskega rodu. V ta salezijanski zavod je kot deček prišel tudi Jose Bergoglio, sedanjí papež Frančišek, ki je obiskoval šesti razred. Salezijanski vzgojitelji so ga nato poslali v jezuitski kolegij.

Župnijo z lepo cerkvijo Marije Pomočnice, ki so jo zgradili salezijanci, sedaj upravlja škofija. Tu je občasno tudi slovenska maša. Zakristan je Slovenec Dominik Oblak. Pri vходу je slovenski oltar Marije Pomagaj, ki ga je izdelal Tone Oblak, gojenec salezijanske šole, umetnik in podjetnik. Salezijanske skupnosti tu ni več, vrtec in osnovno šolo vodijo laiki, oratorij pa salezijanci sodelavci. Pri ljudeh se zelo pozna odsotnost salezijancev. Nekaj Slovencev še vedno poučuje v tej ustanovi. ►

Cerkev Marije Pomočnice v kraju Ramos Mejía

Franc Barle pred inštitutom Juan Segundo Fernández v San Isidru
Nova cerkev Marije Pomočnice

SAN ISIDRO

Poleg prepoznanega šolskega centra »Obra de Don Bosco – Instituto Juan Segundo Fernández« je v tej salezijanski ustanovi tudi skupnost za ostarele in bolne salezijance. Zelo prijetne in primerne prostore je pred leti uredil pokojni salezijanec duhovnik Martin Štuhec (1925–2020). V tej skupnosti živi 82-letni Franc Barle. Pred leti je v tem šolskem centru deloval kot učitelj. Sedaj ga vodijo laiki pod okriljem salezijanske inšpektorije. Franc je še zelo čil in veder ter zelo lepo govori slovensko, čeprav ni veliko v stiku s Slovenci.

Omeniti velja tudi sodobno župnijsko cerkev Marije Pomočnice poleg obstoječe stare cerkve, ki jo je dogradil salezijanec Anton Rant (1936–2022), ko je bil župnik te župnije.

SALEZIJANSKI MOLITVENI NAMEN

MAJ

Za družine, ki zaradi vojn in nasilja izgubljajo upanje, da bi Kristusovo vstajenje osvetlilo njihovo stisko.

JUNIJ

Za invalide in bolne, da bi se znali v preizkušnjah in trpljenju povezati s Kristusom.

JULIJ

Za starše, ki so izgubili svoje otroke, da bi jih stiska ne oddaljila od Boga, ampak bi v molitvi dobili moč in tolažbo.

»Kako bi si želela samo za trenutek uzreti tvoj obraz«

Marija se je z dvaindvajsetimi leti poslovila od domačih, ki jih ni nikoli več videla, in postala postulantinja v Nizzi Monferrato v Italiji. Tam je naredila prve zaobljube 5. avgusta 1929. O njej je le malo zapisanega. Opisujejo jo, da je bila zelo zadržana. Nikoli ni govorila o sebi, za druge pa je imela veliko dobrih in prijaznih besed. Vedno je vsem priporočala, naj iščejo samo Gospoda in živijo zanj. Bila je zelo ubogljiva, prijazna in spoštljiva. Vedno je bila z nasmehom pripravljena pomagati. Bila je ena tistih redovnic, ki so v skritosti in ponižnosti, brez velikih dogodkov in izrednih dejanj, hodile pot vsakdanje svetosti. Pot, ki je naporna in težka, vendar polna luči. Tudi s. Marija se je na življenjski poti srečevala z mnogimi težavami in trpljenjem.

Po zaobljubah je skoraj 20 let delala kot kuharica v kar 12 različnih skupnostih, približno leto in pol v vsaki skupnosti. Leta 1948 je prišla v Verono, kjer je do leta 1956 delala v šivalnici. Nato je bila tri leta v Trentu, pa spet v Veroni, kjer je opravljala razna gospodinjska dela, vse do leta 1983, ko je bila že tako obnemogla, da so jo poslali v hišo za starejše in bolne sestre v Rosi. Veliko let je fizično in moralno trpela. Nekaj mesecev pred smrtjo so jo operirali. Njeni zadnji meseci so bili napolnjeni z nenehnim pogovorom z Gospodom.

Njena ravnateljica v tem času zatrjuje, da je bila polna Boga in da je zelo rada molila. Tudi Marijo je imela zelo rada. Znala je vedno ubogati. Ni si dovolila ničesar več od nujno potrebnega. Velikokrat so ji ponudili, da bi obiskala svoje domače, pa je vedno našla izgovor v slabem zdravju. Ob koncu življenja pa je zaupala, da je v resnici Mariji obljubila, da se ne bo nikoli več vrnila domov, da lahko to daruje za rešenje svoje do-

movine. Samo Bog pozna veličino in herojstvo te odpovedi, saj s. Marija še zdaleč ni bila ravnodušna in neobčutljiva do svojih domačih. To potrjuje tudi njeno bogato dopisovanje z domačimi.

Pisma so našli po njeni smrti. Njen duhovni dnevnik razodeva delček njenega globokega duhovnega življenja. Med drugim je zapisala:

»Gospod ne pričakuje od nas, da bi razumeli, ampak da mu verjamemo z vsemi svojimi močmi.«

»Samo dejanja narejena z veliko ljubeznijo, pod Božjim pogledom, in zato da bi izpolnili njegovo voljo, bodo takoj poplačana v nebesih, brez da bi se morali očiščevati v vicah.«

»Samo tebe ljubim, moj Bog, samo tebi sledim. Vedno želim živeti v tvoji navzočnosti. Daj Jezus, da bi ti vedno sledila na goro Tabor, predvsem pa na Kalvarijo. Na Taboru se razodeneš v sijajni luči in ta me privlači. Kako bi si želela samo za trenutek uzreti tvoj obraz. Kalvarija pa je noč, osamljenost, mračna bolečina, ki me straši. Toda prav iz teh temin se dviguje križ in na tem križu občudujem in molim Tebe, Križanega, ki si tam iz ljubezni. Luč in slava Tabora mi daje pogum, da sledim Tebi edinemu, vse do Kalvarije.«

Sestre se jo spominjajo, da je bila ure in ure pred tabernakljem v nepremični in goreči adoraciji. S svojim Gospodom se je pogovarjala v intimnosti in domačnosti.

Marija, ki ji je podarila vse svoje življenje, je bila živo navzoča tudi ob njenem dolgem in počasnem umiranju. Ona ji je dajala mir in vedrino in jo 16. februarja pospremila v večno srečo nebes. Letos mineva 40 let od njene smrti.

S. MILENA DERLINK, FMA

Povzeto po
Facciamo memoria

Foto: Arhiv FMA

S. MARIJA ŠTRAKL

ROJENA
3. 1. 1905
Bunčani (Veržej)

PRVE ZAOBLJUBE
5. 8. 1929
Nizza Monferrato

VEČNE ZAOBLJUBE
5. 8. 1935
Nizza Monferrato

UMRLA
16. 2. 1985
Cittadella Padova,
Italija

Skupaj ustvarjamo priložnosti

TJAŠA TRAVEN
Fundacija Don Bosco

Spodpore dobrotnikov, salezijancev in prostovoljcev si Fundacija don Bosco prizadeva za ohranjanje človeškega dostojanstva, podporo mladim in skrb za najranljivejše v družbi. Skupaj ustvarjamo priložnosti za mlade in gradimo skupnost, kjer ima vsakdo možnost razviti svoje talente.

Leta 2024 smo nadaljevali s štipendiranjem mladih iz socialno šibkejših okolij, organizirali srečanje dobrotnikov ter izvedli delovno akcijo v Lučah

Foto: Unsplash

za pomoč po poplavah iz avgusta 2023. Prek letnega razpisa smo podprli salezijske ustanove pri njihovih projektih. V postnem in adventnem času smo s posebnimi akcijami nagovarjali svoje sledilce na socialnih omrežjih. Izvedli smo dobrodelno akcijo *Od sirotišnice do sirotišnice* za podporo salezijancem v Vietnamu in pomagali po oktobrskih poplavah v Bosni in Hercegovini. Decembra smo organizirali *Miklavževo obdarovanje* v Centru Janeza Levca – OE Dom ter poslali božična voščila svojim dobrotnikom. Na YouTube kanalu Fundacije don Bosco si lahko ogledate tudi intervju s Polono Dominik, laiško misijonarko in salezijanko sotrudnico, ki deluje v Etiopiji.

V začetku leta 2025 smo na razpisu Ministrstva za javno upravo pridobili sredstva za novo zaposlitev, kar nam bo omogočilo še bolj učinkovito izvajanje programov. V prihodnjih dveh letih bomo organizirali vrsto dogodkov, ki bodo poudarjali socialno pravičnost in trajnostni razvoj. Ob 10. obletnici papeževe okrožnice *Laudato Si'*, ki poudarja skrb za Božje stvarstvo, smo konec marca in v začetku aprila 2025 organizirali čistilne akcije in okroglo mizo *Čiščenje srca in narave*.

Fundacija don Bosco ostaja zvesta svojemu poslanstvu – s konkretnimi projekti in pobudami podpiramo mlade ter skrbimo za najranljivejše v družbi. Tudi v prihodnje bomo s pomočjo dobrotnikov in prostovoljcev nadaljevali z dejavnostmi, ki prispevajo k izobraževanju, solidarnosti in trajnostnemu razvoju.

Mašna zveza

ZGODOVINA MAŠNE ZVEZE

Mašna zveza je duhovno združenje dobrotnikov romarskega svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku in vsega salezijanskega poslanstva na Slovenskem. Prvi salezijanci so prišli na Rakovnik 23. novembra 1901, leto dni pozneje pa so ustanovili *Družbo za izgradnjo svetišča v čast Mariji Pomočnici na Rakovniku v Ljubljani* (8. 12. 1902). Hkrati so sklenili, da se vsako soboto daruje sveta maša za dobrotnike salezijanskega poslanstva in Marijinega svetišča, ki so ga nameravali postaviti. Član omenjene družbe je postal vsak, ki je prispeval kak dar za svetišče. To predstavlja začetek Mašne zveze.

DUHOVNA VEZ

Mašna zveza je zagotovilo duhovne povezanosti. Vsako soboto se ob 7.30 zjutraj v rakovniškem svetišču daruje sveta maša za žive in rajne člane mašne zveze. Člani mašne zveze imajo tako zagotovilo, da se bo zanje trajno molilo in darovalo svete maše; tudi potem, ko se jih morda drugi ne bodo več spominjali.

VPIS V MAŠNO ZVEZO

Vanjo se lahko vpiše vsak, ki:

- zaprosi za vpis,
- sporoči svoj naslov,
- nameni dar za svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku in salezijansko poslanstvo,
- ob vpisu prejme poseben kartonček, tudi z molitvijo članov mašne zveze.

V Mašno zvezo lahko vpišete tudi rajne. Glede višine daru vsak presodi sam (npr. v višini daru za sveto mašo). Dar je lahko enkrat ali večkrat. Člani so vpisani v posebno *Knjigo članov Mašne zveze*.

Svoj dar lahko podarite osebno na Rakovniku ali v drugih salezijanskih skupnostih ali jih nakažete na bančni račun:

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

IBAN **SI56 0205 8026 2282 413**

KODA **CHAR**

SKLIC **SI00 602**

NAMEN **Mašna zveza**

Naj vam Bog povrne vse vaše molitve in vsak dar. Salezijanci na Rakovniku vas vse izročamo v varstvo Marije Pomočnice.

PRIPOROČILA

Člani Mašne zveze zavzeto živijo svoje krščansko življenje:

- ob sobotah se udeležujejo sv. maše,
- so apostoli nedeljske sv. maše in pogostega obiska sv. maše,
- vsak dan ali vsaj ob sobotah zmolijo molitev članov Mašne zveze,
- gojijo in širijo pobožnost do Marije Pomočnice,
- tudi druge seznanjajo s tem duhovnim združenjem.

SV. JANEZ BOSKO

je s pomočjo velikodušnih dobrotnikov lahko storil veliko dobrega, zlasti za mlade. Zagotavljal je, da bodo vsi, ki podpirajo salezijanske ustanove, deležni posebne Marijine pomoči. Podobno doživljamo tudi slovenski salezijanci, zato dobrotnike vključujemo v mašne namene in druge molitve, da bi vas vedno in povsod spremljala priprošnja Marije Pomočnice.

JANEZ POTOČNIK, SDB
inšpektorjalni ekonom
in predsednik uprave
Fundacije don Bosko

Novice iz salezijanskega sveta

Kranjska Gora // Na smučarskem dnevu duhovnikov in drugih cerkvenih sodelavcev, ki je potekal 12. februarja 2025, so sodelovali tudi salezijanci. Janez Suhoveršnik in Franc Brečko sta v svojih starostnih kategorijah dosegla prvo oz. drugo mesto.

Ljubljana Rakovnik // 25. januarja 2025 so v SMC Rakovnik pripravili Don Boskov dan. Otroci so svoje znanje o svetniku preizkusili v Kahootu. Dan so ob igri posvetili še molitvi pred Najsvetejšim ter skupaj ustvarjali plamenčke upanja.

Cerknica // V nedeljo, 2. februarja 2025, je upokojeni nadškof msgr. Stanislav Hočevar v župnijski cerkvi Marijinega rojstva v Cerknici posvetil daritveni oltar in blagoslovil ambon ter obnovitvena dela v prezbitariju.

Celje // V času zimskih počitnic so v SMC Celje tudi letos pripravili zimski oratorij, ki je potekal med 17. in 21. februarjem 2025. Udeležilo se ga je 30 otrok, ki jih je spremljalo 17 animatorjev.

Veržej // Usposabljanja salezijanskih animatorjev, ki je potekalo od 10. do 12. januarja 2025 v Veržaju, se je udeležilo rekordno število mladih pripravnikov in animatorjev. Več kot 150 mladih iz devetih salezijanskih mladinskih centrov in župnij je povsem napolnilo Marijanišče. Mladostno energijo in veselje je bilo tako moč čutiti ves čas. Kljub vsebinsko natripanemu urniku je ostalo dovolj časa tudi za prosto druženje, ki ga mladi nad vse cenijo, ko so skupaj.

Ljubljana // Sredi februarja je slovensko-hrvaško inšpektorijo hčera Marije Pomočnice obiskala s. Maria Ausilia De Siena, vrhovna svetovalka za družbeno komuniciranje. Srečanje je potekalo v skupnosti na Gornjem trgu v Ljubljani. Skupaj smo razmišljale, kako biti preroško navzoče v naših skupnostih, med mladimi in na socialnih omrežjih, kako se lahko sestre vključimo v okolje, za katerega je značilen hiter in obsežen prenos informacij, da bi mogle uresničevati evangelizacijo in spremljati mlajše rodove. Odgovor, ki ga predlaga dokument Cerkve *K polni navzočnosti – Pastoralni razmislek o uporabi socialnih omrežij* št. 64, je en sam: »Počlovečiti digitalna okolja, tako da v njih živimo kot 'ljubeči bližnji'!«

Bled // 25. februarja 2025 je v Marijinem domu pri sestrah hčerah Marije Pomočnice na Bledu potekal oratorijski dan z naslovom *Stop, brezbriznost!* Oratorijskega dneva se je udeležilo 19 otrok. Med sprehodom po Bledu so se učili, kako ne biti brezbrizen do mimoidočih. Mlajši so le šteli mimoidoče, starejši pa so svojo pozornost vadili še kako drugače. Med drugim so spoznali tudi mlado blaženo Lavro Vicuňa, ki je imela za življenjsko geslo: »Do nikogar nočem biti brezbrizna.«

Veržej // Kmetovalci in delavci v kmetijskih panogah so se od 3. do 6. februarja 2025 zbrali v Marijanišču pod vodstvom direktorja Blaža Cudermana in ravnatelja Petra Pučnika in nekaj dni preživeli na pravem odmiku: v spoznavanju Goriškega, Prekmurja in Prlekije, predvsem z vidika kmetovanja, dela in ustvarjanja. Ni manjkalo časa za pogovor, druženje in duhovno podporo pri sveti maši.

Obisk magistre // V dneh med 6. in 8. februarjem 2025 je bila v slovensko-hrvaški inšpektoriji na obisku s. Luisa Menozzi, magistra novink v mednarodnem noviciatu v Casteltgandolfu (Rim). Spoznavala je realnost inšpektorije, iz katere prihaja pet novink. Srečala se je tudi s starši novink.

Bohinjska Bistrica // Salezijanski mladinski center je tradicionalno povabil otroke in mlade, da so tudi letos polni dobre volje in smučarskega duha od 14. do 18. februarja 2025 preživeli zimske počitnice v Bohinjski Bistrici.

Preverjanje minulega triletja // Od 8. do 12. januarja 2025 je na Portugalskem v Fatimi potekalo »preverjanje triletja« za medinšpektorialno konferenco CIME, ki jo sestavljajo inšpektorije hčera Marije Pomočnice Evrope in Bližnjega vzhoda. Na srečanju sta bili tudi predstavnici slovensko-hrvaške inšpektorije, inšpektorica s. Mateja Kranjc in s. Majda Merzel, ter laiki in mladi iz različnih držav Evrope. Razmišljali so o uresničevanju smernic XXIV. vrhovnega zbora: »Rodovitne skupnosti v srcu sodobnega časa.«

Strunjan // Delati v duhu sv. Janeza Boska in slediti salezijanski karizmi je za vsakega zaposlenega v salezijanski ustanovi nuja, ki zagotavlja zvestobo ustanovitelju, v katerem je Cerkev prepoznala pristen način krščanske vzgoje mladih. S tem namenom salezijanci vsaki dve leti zberejo novozaposlene v svojih ustanovah širom Slovenije na usposabljanje iz preventivnega vzgojnega sistema za vzgojo mladine, kot ga je utemeljil don Bosko. Letošnjega usposabljanja, ki je potekalo od 7. do 9. februarja v Strunjanu, se je udeležilo 19 udeležencev raznih profilov (učitelji, profesorji, mladinski delavci, vzgojitelji, socialni delavci in drugi), ki delujejo na različnih področjih dela z mladimi v salezijanskih strukturah. Usposabljanje so vodili salezijanca Gašper M. Otrin in Rafo Pinosa ter Sanja Obaha Brodnjak in Špela Potočnik.

Veržej // V lončarski delavnici Rokodelskega centra DUO Veržej je v prvih mesecih letošnjega leta potekalo usposabljanje za pridobitev NPK lončar. Pod vodstvom Urše Ambrož se je tečaja udeležilo osem brezposelnih oseb.

Rim // Novinke mednarodnega noviciata hčera Marije Pomocnice v Castel Gandolfu obiskujemo medredovno noviciatsko šolo skupaj z novinci in novinkami iz trinajstih različnih redovnih skupnosti in kongregacij, katerih noviciati so v okolišju, ki se imenuje Castelli Romani. Skupaj prisluhnemo predavanjem s teološko in formativno vsebino. Ker nam je naša šola zelo pri srcu in predstavlja pomembno oporo na naši poklicni poti, smo jo poimenovali kar SIC (iz italijanščine »Solo Insieme Cresciamo«) – samo skupaj rastemo. *Magdalena Poljšak*

Maribor // V soboto, 15. marca 2025, je v Don Boskovem centru Maribor potekal oratorijski dan za družine. Starši so prisluhnili Mihi Ruparčiču, ki je spregovoril o varni navezanosti v družini. Otroci pa so s pomočjo animatorjev spoznavali simbole postnega in velikonočnega časa.

Rajni naročniki, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Katarina Časar, Puconci; Julij Hočevnar, Gorenje Dole; Marija Kocbek, Ljubljana; Marko Koščak, Šentrupert; Malija Novak, Apače; Marjan Porenta, Ljubljana.

						SESTAVILA MATEJA	DRŽAVA V EVROPI, KNEŽEVINA	SPEVOIGRA, GLASBENO ODRSKO DELO	KRČEVINA, OTREBLJEN SVET	NAPOJ NESMRTNOSTI V HINDUIZMU	ZNAN ARGENTINSKI NOGOMETAS	ANGLEŠKO ŽENSKO IME ANA
						ETOS, MORALNI NAUK						
						OPOZORILO, VRSTA KAZNI						
						ŽIVČNA CELICA						
						MESTO NA SUMATRI						
												KRAMA, ŠARA, ROPOTIJA
DON BOSKO	ANDREJ ZUPAN	DENARNA VREDNOST, TEČAJ	KDOR JE BIL OPERIRAN	MUSLIM. SVETO MESTO BANTU. LJUDSTVO V JAFR.					BARVA KOŽE, POLT			
									20. IN 19. ČRKA ABC			
TROPSKI SADEŽ HRUŠKASTE OBLIKE								SMEŠNICA				
								GR. BOGINJA NESREČE				
KAR ONEMOGOČA PREHOD, BLOKADA							PRVAK, ŠAMPION			MARKO VOZELJ		
							DUAŠKI DOM			STIH, PESN. VRSTICA		
PLOŠČA IZ PREŠANEGA ZMLETEGA LESA									TANČICA, PAJČOLAN			
STAROCERKVENA ČRKA IN GLAS ZANJ									PESN. DUŠA, UMETNIK			
SILOVIT VOJAŠKI NAPAD, NASKOK						BOŽJI DOM, RAJ						
						MINERAL KALC. SILIKAT						
OČE, OČKA				MESTO V BELGIJI, ATH				MESTO V RUSIJI				
				KRONIKA, LETOPIS				REKA V AVSTRIJI				
TEŽA EMBALAŽE, OVOJNICE					BENETKE (ITAL.)							
					ANTON TRSTENJAK							
DON BOSKO	VELIKA POSODA ZA VINO	BESEDNA UGANKA								STEBLO ŽIT IN TRAV	KRATICA AFRIŠKEGA NARODNEGA KONGRESA	PRVISEKRETAR OZNTRYGVE HALVDON
		SKANDIN. DROBIŽ										
KRAJŠA OBLIKA SONATE									PLESNA PRIREDITEV			
									TOMAŽ AKVINSKI			
PTICA UJEDA					ITALIJANSKI SKLADATELJ IN VIOLINIST GIUSEPPE							
DECILITER (POG.)						MAJHNA KLADA ZA SEKANJE DRV						

GESLO križanke DB 2/2025 pošljite **do 10. junija 2025** na uredništvo revije Don Bosko / 1. nagrada: Polpenzion z dvema nočitvama za eno osebo v kampu Zavoda Marianum Veržej; 2. nagrada: knjiga Slon v Oratoriju in druge don Boskove sanje; 3. nagrada: knjiga Tretja maska; 4. nagrada: knjiga Marco Gallo: celo kamni bi poskakovali; 5. nagrada: Dominik Savio, zgled svetosti; 6. nagrada: rdeča majica z logotipom Don Bosko //

REŠITEV križanke DB 1/2025: Pavel Bernik / **Nagrajenci:** 1. nagrada: Mateja Baraga, Dol pri Ljubljani; 2. nagrada: Blaž Ornik, Spodnji Ivanjci; 3. nagrada: Marija Povše, Šentrupert; 4. nagrada: Anica Čar, Žiri; 5. nagrada: Zdravko Stopar, Sevnica; 6. nagrada: Alenka Miša Toplak, Preddvor //

ROMARJI UPANJA SKUPAJ Z MARIJO POMOČNICO KRISTJANOV

dober namen in
nenavezanost na greh

prejem zakramenta
svete spovedi

prejem zakramenta
svetega obhajila

molitev po namenu
svetega očeta

Foto: Klemen Kunaver

SPOMLADANSKI ROMARSKI SHOD 2025 PRI MARIJI POMOČNICI KRISTJANOV NA RAKOVNIKU

PETEK, 23. MAJ

19.00 Večernice
pred slovesnim
praznikom Marije
Pomočnice
kristjanov

SOBOTA, 24. MAJ

7.30 Sveta maša za žive in pokojne
člane mašne zveze
9.00 Sveta maša in obljube članov
Združenja Marije Pomočnice Rakovnik
20.00 Sveta maša pri lurški kapeli,
procesija v cerkev in slavlilni večer

NEDELJA, 25. MAJ

Svete maše ob **7.30, 9.00, 10.30 in 18.30**
15.00 Procesija z milostnim kipom
Marije Pomočnice kristjanov, sveta
maša pri lurški kapeli, sklep v cerkvi z
evharističnim blagoslovom. Vodi celjski
škof msgr. dr. Maksimilijan Matjaž.